உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி உ௰.] துன்மதி-௵ பங்குனி-மீ [பகுதி ரு.

Vol. XX. March—April—1922. No. 5.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

நல்லிசைப்புலவரெல்லோரானும் நன்குமதிக்கப்பட்டதும், பல்லாயிர வருடங்கட்குமுன்பே தோன்றியதுமான தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துட் சொல்லப்படும்பொருளின்னவெனத் துணிவுறவேண்டியும், தமிழ்ப்பெருங்கல்வியைத் தழைப்பிக்கவிரும்பியும், தமிழறிஞரிற் றக்கோரையறிந்து பரிசளிக்கக்கருதியும் கொழும்புமாநகர்ப் பெருஞ்செல்வருளொருவராகிய ஸ்ரீமான் Dr. ஸ்ரீகாந்தமுதலியாரவர்கள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவிடயம்பற்றிப் பண்டிதரெழுதுமாராய்ச்சியிற்சிறந்ததொன்றற்கு 200 ரூபா பரிசளிப்பதாக 1912-ம் ௵ பத்திரிகைகளிற் பிரசுரம்செய்வித்திருந்தது கண்டு, அப்பொழுது மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற் செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியராயிருந்து இப்பொழுது சென்னையில் தமிழ் லெக்ஸிகன் கமிட்டியில் தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதராயிருக்கிற ஸ்ரீமத். மு. இராகவையங்காரவர்கள், தாம் அரிதிற்படித்துணர்ந்து பல நூல்களானுந்துணிந்த பொருளதிகாரவிடயங்களைத் தொகுத்தெழுதியனுப்பிய இவ்வாராய்ச்சியே மற்றையோரெழுதியவற்றினின்றும் மேலாக மதிக்கப்பட்டுப் பரிசளிக்கப்பெற்ற பெருமையுடையதாயிருக்கிறது. மேலும், அது மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரானும் ஆதரிக்கப்பட்டுத் தமிழ்ச்சங்கப்பிரசுரமாகவும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இதில், பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்மக்களது ஒழுக்க வழக்கங்களும், அறம்பொருளின்பங்களை யடையுமுறைகளும், கற்றுவல்லபுலவர்கள் செய்யுளியற்றுந் திறப்பாடுகளும், சொல்வழங்கும் மரபுகளும், பிறவும் பயில்வார் அறியும்படி காட்டப்பட்டுள்ளன. தமிழ்மொழிக்கும் தமிழர்க்குமுரிய சரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்வார்க்கும், பொருளதிகாரம் படிக்கப்புகுவார்க்கும் இது மிகவும் பயன்படத்தக்கது. தெளிவான செவ்விய தமிழ்நடையுடையது. பண்டிதபரீக்ஷை, வித்வான்பரீக்ஷைகளுக்குப் பாடமாக்கவைக்கத்தக்கது. இவ்வாறான ஆராய்ச்சி மேன்மேல் வெளிவருமாறு ஆண்டுதோறும் தூண்டுவாருண்டாயின் ஊன்றிய தமிழ்நூலுணர்ச்சி இவ்வுலகிடைப்பரவி நிலைபெறுமென்பது உறுதியே. இதன்விலை ரூபா ஒன்று.

பத்திராதிபர்.

நல்லந்துவனார்சோதிடப்பொருத்தமும் காலமும்.

செந்தமிழ்த் தொகுதி-௧௬ பகுதி பதினொன்றில் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்பாடிய பரிபாடற் பதினோராவதுபாட்டிற்கண்ட கிரகநிலைகளின்மேல் எழுந்த ஆக்ஷேப சமாதானங்களைப்பற்றி நடந்த வாதப் பிரதிவாதங்களைச் செந்தமிழ்ச்செல்வர்கள் கண்ணுற்றிருக்கலாம். இவ்வமயம் அவ்வாதத்தை யாரம்பித்து முற்றுவிக்கவும் மேலுமேலும் ஆராய்ச்சி செய்விக்கவும் தூண்டிய நியாயவாதி ஸ்ரீமத். R. S. நாராயணஸ்வாமி ஐயாவர்கட்குத் தமிழுலகமே கடப்பாடுடையதாம். அவர்கள் இவ்வாதத்தைக் கிளப்பாவிடின், இன்னும் வெளிவரக்கூடிய பல விஷயங்கள் வெளியாகாமலே நின்றுவிடும்.

முதலாவதாகப் பண்டித சாஸ்திரிகள்கூறிய

சதுர்த்தே பவனே ஸூர்யாத் ஜ்ஞஸிதௌ பவத: கதம்

என்ற பிற்பகுதிச் சுலோகத்தில், ஸூர்யாத் - சூரியனுக்கு, சதுர்த்தே பவனே - நான்காவது ராசியில், ஜ்ஞ-புதனும், ஸிதௌ-சுக்கிரனும், கதம்-எப்படி, பவத:-இருக்கக்கூடும் என்ற வினாவை ஆசாரிய வராஹமிஹிரர் எழுப்பியுள்ளார். நமக்கோ சூரியனிருக்கும் இராசிக்கு மூன்றாவது இராசியிற் புதனும், சூரியனிலிருந்து நான்காவது இராசியிற் சுக்கிரனும் இருப்பதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வராஹமிஹிரரோ புதசுக்கிரர்கள் இருவரும் நான்கு இராசி தள்ளியிருப்பது எப்படி என்கின்றனர். இச்சுலோகத்தின் முற்பகுதியோ,

பூர்வசாஸ்த்ராநுஸாரேண மயா வஜ்ராதய: க்ருதா: ।

என்று காணப்படுகிறது. இதன்பொருள், மயா என்னால், பூர்வசாஸ்த்ராநுஸாரேண-பழையசாஸ்திரங்களை யநுசரித்து; வஜ்ராதய:- இவ் வஜ்ரயோகமுதலியன; க்ருதா:-செய்யப்படுகின்றன (சொல்லப்படுகின்றன.) என்பதாம். ஆகையால் வராஹமிஹிரருக்கு முற்பட்ட ஜோதிஷசாஸ்திரிகள் இப்படியிருத்தல்கூடுமென்று அதற்குப் பலன்களும் யோகங்களுங்கூட வகுத்துப்போயினர் என்று தெரிகிறது. இதற்குப் பட்டோத்பலர், பூர்வசாஸ்த்ராநுஸாரேணேதி:— பூர்வ சாஸ்த்ராநுஸாரேண-பூர்வாசார்யை: ஸ்ய யவ

நாபிபி: வஜ்ராத்யா யோகா: க்ருதா: என்று உரைகூறியிருக்கி றார். இதனாற் போந்தபொருளாவது;-பூர்வாசாரியர்களாகிய மயனார், யவ னர் முதலியவர்களாற்சொல்லப்பட்ட வஜ்ரயோகத்தை நான் குறித்தேன் என்பதாம். இக்காலத்துச்சோதிடவல்லுநர்களைப்போன்று அக்காலத்துச் சோதிடவல்லுநரும் இவ்வாறு ஐயமுற்றனரென்றாலும் அதற்கு முன்னரே இப்படிப்பட்ட யோகங்கள் பல இருந்தனவென்பதை வாராஹ மிஹிரரே கூறுகின்றனர் அவையாவன:-

பிருகத்ஜாதகம் நாபஸயோகாத்யாயம் ஸ்லோகம் 5-6.

𑌶𑌕𑌟𑌾𑌣𑍍𑌡𑌜𑌵𑌜𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑌾𑌸𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌂𑌤𑌦𑍍𑌵𑌶𑍀𑌤𑌮𑍈𑌯𑌕𑌵𑌃।
𑌕𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑍈𑌤𑌵𑌕𑌾𑌶𑍀𑌤𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌿𑌦𑌿𑌕𑍈𑌂𑌦𑍍𑌰𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑌾𑌃॥
𑌉𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍌𑌪𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌯𑌕𑌜𑍍𑌯𑌶𑌭𑌯𑍋𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑌾𑌹𑌵𑌂𑌤𑌿।
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌕𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌜𑌾𑌵𑌜𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯𑍋𑌯𑍋𑌗𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿॥ என்பனவாம்.

அதாவது லக்னத்திலும் உதயத்திலும், ஏழிலும் சுபர்கள் நிற்க நாலிலும் பத்திலும் பாபிகள் இருப்பார்களானால் அதற்கு வஜ்ரயோக மென்றும், அதற்கு மாறுபாடாகக்காணப்படுமாயின் அது யவயோகமென் றும், கேந்திரங்களில் எல்லாக்கோள்களும் காணப்படுமாயின் அதற்குக் கமலயோக மென்றும், 3, 6, 9, 12ல் எல்லாக்கோள்களும் நிற்குமாயின் அதற்கு வாபி என்றும் பெயர் என்பதாம். இன்னும்,

பிருகத்ஜாதகம் ராஜயோகாத்யாயம் ஸ்லோகம் 20.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌲𑍇𑌯𑌾𑌂𑌶𑍁𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌭𑌾𑌜𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑍇 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁𑌕𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰
𑌵𑌿𑌯𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑌵𑌸𑌨𑌾𑌯𑍋𑌗𑍇𑌜𑌾𑌿𑌨𑌾𑌂𑌜𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁।
𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑍈𑌃𑌪𑌾𑌤𑌕𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌹𑍈𑌯𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜𑌾𑌤𑌿𑌶𑌬𑌾𑌰𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂𑌤𑍍𑌯𑌜𑌃 ॥

என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன்பொருள்:—குரு, சுக்ரன், புதன் இவர்கள் உதயத்தில் நிற்க, சனி ஏழில் நிற்க, திவசநாதன் என்ற சூரியன் பத்தில் நிற்கப் பிறந்த வன் எல்லாப் போகபோக்கியங்களையும் அனுபவிப்பன்; பலமுடைய சுபக்கோள்கள் கேந்திரத்தினிற்கப் பாபர்கள்பாபஸ்தானங்களையடையின், அந்தயோகத்திற்பிறந்தான் தனபதியும், வேடர் கள்வர் இவர்களுக்குத் தலைவனு மாவான் என்பதாம்.

இவைகளால் வராகமிஹிரர் சூரியனுக்குநான்காவதுராசியிற் புத சுக்கிரர்கள் இருத்தல் கூடுமோ என்ற வினவை எழுப்பிப் பூர்வாசாரியர் கள்கூற்றென விடைபகர்ந்துளார். பூர்வாசாரியர்களாவார், மயனர், யவனர், (மா.ம-டீ:) கார்க்கர் முதலாயினர். கார்க்கர்காலம் வேதாங்கஜோதிஷ காலம், (அதாவது இற்றைக்குச் சுமார் ஐயாயிரவருடங்கட்குமுன்னராம்.) இன்னும், இப்பிருகத்ஜாதகத்துக்கு உரையிட்டபட்டோத்பலர், நக்ஷத்ரவிஷகெஹாஷயெவா ஸூர்யாஜ்ஞாஸிதயோ: பலயம் கெளஸவத: க்ஷிதெள்யுர்யாஜ்ஞஸ்யஸிதஸ்யவாதயோ ரஷயாஜ்ஞயோவா நஸவதி ॥ ஒருபோதும் சூரியனுக்குவெகுதூரத்திற் புதசுக்ரர்கள் காணப்படுதலில்லையென்றும், அப்படியானால் நண்பகல் நள்ளிரவு இவைகளிற் புத சுக்ரர்கள் காணப்படுதல்வேண்டும், அது கூடாது என்றும் எழுதுகின்றனர். இதைத்தான் பண்டித சாஸ்திரிகள் பெயர்த்து அப்படியே எழுதினாபோலும். பூர்வாசாரியர்கள் ஒருகாலும் தோன்றக்கூடாத (உண்டாகக்கூடாத) ஒருவிஷயத்திற்குப் பலன்கூற மாட்டார்களென்பதை நன்றாக நினைக்கவேண்டும்.

இதுகாறுங்கூறிய பிருகத்ஜாதகமேற்கோள்களினாலேயே அந் நூலுடையார் முன்னைநாட்பழக்கத்தை ஒப்புக்கொள்வதைத்தவிர்த்து வேறுவழியில்லையென்றுகண்டனர் என்பதும், முன்னாளில் இவைகள் சம்பவித்தனவென்பதும் விளங்குவதால் பரிபாடலிற்கண்ட கோணிலை சரியானதென்பதும், அதில் யாதொருபிழையுமில்லையென்பதும் ஒருதலை.

இனி அதனை இக்காலத்து ஆசிரியர்களும் ஜோதிட்சாஸ்திரிகளும் ஒப்புக்கொண்டார்களில்லையென்பீர்களாயின், இக்காலத்திலே திரிக்சித்தாந்தகணிதத்தை அப்பியசித்துத் தென்னாட்டாருக்குப் பஞ்சாங்க ரூபமாக முதன்முதல் வெளியிட்டவரும், இப்பொழுது திரிக்சித்தாந்த கணிதப்படி பஞ்சாங்கம் பதிப்பித்துவரும் ஸ்ரீமத் T. S. விசுவநாத சிரௌதிகளது பெற்றோருமாகிய ஸ்ரீமத். சுந்தரேசசிரௌதிகள் இவ்வாறுண்டாதல்கூடுமென்றுசொல்லியதாக ஸ்ரீமத் K. சிதம்பரையரவர்கள் ஓரிடத்திற் கூறியுள்ளார்கள். ஆதலால் நுணுகி யாராய்வோமாயின் இப்பரிபாடலிற்கண்ட கோணிலைகள் ஒருகாலத்துத் தோன்றியதே யொழியக் கவி தானாகக்கூறினர் என்றுகூறுதற் கியலாதாம்.

இனி, ஸ்ரீமான். R. S. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள், தாம் குறித்த காலநிர்ணயத்தில் (செந்தமிழ்த்தொகுதி 19. பக்கம் ௩௭௪௯) தற்கால ஆங்கிலசித்தாந்தப்படி சுக்கிரனும் புதனும் முறையே 48-28 பாகைகளுக்கு மேலே எட்டுவதில்லையென்றும் அதனாலே இப்பாடலின் நாள் ஆடி-மீ 18உக்குட்பட்டுத்தான் இருக்கவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறார்கள். சிதம்பரையவர்கள், சுக்கிரன் 48 பாகையும், புதன் 29 பாகையும்தான் அதிகமாகச் செல்லக்கூடுமென்கிறார்கள். இவ்விதமாக அபிப்பிராயபேதங்கள் இருப்பதையும் மனத்தில் நிறுத்தவேண்டும். நமது உரையாசிரியரோ "பாம்பு மதியமறைய ஒல்லைவருநாளென்றது அவ்வாவணிமாதத்து மதிநிறைநாளாகிய அவிட்டத்தை; எனவே, மதியும் இராகுவும் மகரத்துநிற்க என்பதூஉம், கேது அதற்கு ஏழாமிடமாகிய கற்கடகத்துநிற்க என்பதூஉம் பெறப்பட்டன. இதனாற் சொல்லியது ஆவணித்திங்கள் அவிட்டநாளில் இக்கோள்கள் தமக்குரிய நிலமாகிய இவ்விராசிகளில் நிற்பச் சோமனை அரவுதீண்டவென்பதாயிற்று". தற்காலத்தில், திருவாளர் நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் எவ்வளவு அழுத்தமாக ஆடி-மீ 18உக்குமேல் இருக்கமுடியாதென்று சொல்லுகிறார்களோ அவ்வளவு திடமாக ஆசிரியர் பரிமேலழகரும் ஆவணித்திங்கள் என்றே சொல்லுகின்றனர். அன்றிச் சாந்திரமானப்படி ஆடிமாதத்து அமாதினத்துக்குப் பிந்திய முதற்பிறைமுதல் ஆவணிமாதத்து அமாமுடிய ஆவணித்திங்கட்பகுதியான சிராவணசுத்தமெனக் கொள்வோமாயின், அச் சாந்திரமானக்கணக்குத் தென்னாட்டில் வழக்கிலில்லாததோன்றும். அன்றியும், சிராவணசுத்தமாக இருக்குமாயின் அவ்விதமே ஆசிரியர் குறித்திருப்பர். டாக்டர் தீபோ (Dr. Thibaut) "தக்காணத்தில் தமிழ்ப்பாஷைவழங்குமிடத்திற் சௌர அல்லது வாக்கியசித்தாந்தமே உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றதென உவாரன் ஆசிரியர் கூறியுள்ளாரென்றும், அது பிழையற்றதென்றும் குறித்துள்ளார். மேலும், வேதாங்கஜோதிஷத்திற்கண்ட சாந்திரமானகணிதம் பிழைபட்டதெனத் திவான்பஹதூர் ஸ்ரீமான். சாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்களது 1916-ஆம்வருடத்துச் சர்வகலாசங்க ஜோதிஷச்சொற்பொழிவுகளை ஊன்றிநோக்கப் புலனும். தென்னாட்டில் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவந்தது புலீசனால் இயற்றப்பட்ட வாக்கிய கணனமுறை என்று தென்னாட்டாரும் ஜோதிடமும் என்பதில் முன்னரே குறித்துள்ளேன்.

மேலேகாட்டிய நியாயங்களால் ஆடித்திங்கள் தான் என வற்புறுத்துவது ஆசிரியர் கூற்றுக்கும் உரையாசிரியருரைக்கும் மாறுகொளக் கூறலாகும்.

இன்னும், வேதாங்கஜோதிஷகாலத்து (அதாவது சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரம்வருடங்கட்குமுன்) ஆகர்ஷணசக்தியால் அயனமும் விஷுவத்தும் சலனமடைந்திருந்தது. இதனைத் திருவாளர் ராம. கணபதி ஐயரவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். வாக்கியகணனத்திலே தக்ஷிணாயனம் ஆயில்யத்தின்மத்தியிலிருந்து முன்னர் உண்டாயிற்று; இப்பொழுதோ புனர்வசுவிலிருக்கிறதென்று காணப்படுகிறது. காலஞ்சென்ற திலகமகரிஷி தமது ஓரியன் (Orion) என்னும் நூலில் வேறு விதமாகக் கூறுவர். பின்னர் அசுவதியிலிருந்துவர அதைக்கொண்டே கணித்துவரப்பட்டதென்றும், இப்பொழுது உத்திரட்டாதிக்குச் சம்பத்திலிருக்கிறதென்றும் திருவாளர் கணபதி ஐயரவர்கள் கூறுவர் (செந்-பக்கம் 374-376). பாஸ்கராசாரியர் தமது வாஸனாபாஷ்யத்திலும் கோளாத்யாயத்திலும் அயனசலனம் ஒருவிதமாகக் கூறுகின்றாரில்லை யென்றும் பலவிதமாக மாறி, இருந்தஇடத்தையே யடைகிறதென்று கொள்ள வேண்டுமென்றும், தற்போது ஆங்கில ஜோதிஸ்தந்திரசபையின் உப. அக்கிராசனாதிபதியாயிருக்கும் (Vice President, Royal Astrological Society of England) வை, வே, இராமணசாஸ்திரிகள் 'இந்து' பத்திரிகைவாயிலாகச் சிலவருடங்கட்குமுன்னர் எழுதியுள்ளார்கள். இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்தும், அறிந்தும் காலநிர்ணயம்செய்ய வேண்டும்.

இனித் திருவாளர் நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் குறித்த உத்தேச காலத்தை யாராய்வோமாயின், கி. பி. 372க்குக் கலியப்தம் 3473க்கு சை அப்தம் ஆரம்பதினத்தில் சூரியன் மேஷத்தில் 59 நாழிகை 28 விநாடி 45 தற்பரைக்குப் பிரவேசித்திருக்கின்றான். ஆடிமாதப்பிறப்பு முதனாள் (இரவு) 55 நாழிகை 50 விநாடி 45 தற்பரைக்கு உண்டாயிருக்கிறது. அதன்படி கணிக்கச் சூரியமத்திமம் 3 ராசி 14 பாகை 20 கலை 13 விகலையும், சூரியசுத்தஸ்புடம் 3 ராசி 13 பாகை 23 கலையும் (அதாவது 104) பாகை) ஆகிறது.

புத சுக்கிரர்களுக்கோ புதனது சூரிய சுத்தஸ்புடம் 106 பாகை 28 கலையும்; சுக்கிரனது சுத்தஸ்புடம் 118 பாகை 56 கலையு மாகிறது.

புத சுக்கிரர்கள் நித்தியகதியோ முறையே 4 பாகை 5 கலையும் 1 பாகை 36 கலையும் ஆம். அங்ஙனமாக நாராயணசாமி ஐயாவர்கள் கொள்கை பிறழ்ச்சியுடையதாகின்றது. இவர்கள் தம் ஆராய்ச்சியிற் பஞ்சசித்தாந்திகாவிற்கூறிய சூரியசித்தாந்தகணனத்தைக் கவனித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. பஞ்சசித்தாந்திகை பதினாறவது அத்யாயம் முதற்சுலோகம்,

[illegible] ॥

என்பதாம். அதற்குச் சுதாகரதுவிவேதியவர்கள், "புத சுக்ரர்களுக்கு அவந்தியிலே (உஜ்ஜயினியிலே) மத்திமஸ்புடஞ்செய்ய சூரியமத்திமஸ்புடம்போற் கதிகளாம்" என்பர். இதனால், சூரியனுடைய நித்தியகதிதான் இந்தப் புத சுக்ரர்களுக்கும் என்று கொள்ளக்கூடாது. மத்தியஸ்புடம் வேறு. சுத்தஸ்புடம் வேறு. பழைய செந்தமிழ்த்தொகுதிகளைப் பார்த்தாற் சோதிடகணிதம் குறிக்கப்பட்டிருப்பது நன்கு புலனும். அதன்படி கலிசுத்ததினத்தைப் பல்வேறுவகைப்பட்ட கணிதங்களைச் செய்து ஒவ்வொருகிரகமும் இத்தனை பரிவர்த்திகளைச் செய்திருக்கின்றது என்பதை நீக்கிவிட்டு மிகுதிக்கு ராசி பாகை கலைகளைக் காணவேண்டும். அவ்விதமான கணிதமே செய்யப்பட்டு மேலேயுள்ள புத சுக்ர ராசி பாகை கலைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் நாராயணசாமி ஐயாவர்கள் உத்தேசித்த கி. பி. 382 பொருத்தமில்லை. வேறுவருடமிருக்கலாமென்றாலும், அவர்கள் ஆடிமீ 15உ தான் இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதும் பொருந்துமாறில்லை என்பதை ஆசிரியர் பரிமேலழகர் உரைகொண்டு காட்டுவாம்.

இனி, ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கூற்றுப்படி, "ஆவணித்திங்களிலே, ஆதித்தன் சீயத்தையடைய" (பரி - பக். 85) வென்று கூறுவதால் அன்று பிரவேசமாயிருந்தாலு மிருக்கலாம். அவ்விதமானல் ஆதித்தன் சிம்மத்தில் முதற்பாகையில் இருக்கவேண்டும். ஐயாவர்கள்கூற்றுப்படி புதன் 29 பாகைக்குமேல் எட்டியிருக்கமுடியாதாகையால் (121–29) —92 பாகையில் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுது கடகத்தில் வரவேண்டியதுதானேயென்பர். உண்மைதான். முன்னரே அயனசலனமும், விஷுவத்சலனமும் கண்டு மற்றவைகளைக் கவனிக்கவேண்டு

மென்று கூறியுள்ளேன். திருவாளர் நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்களும் வராஹமிஹிரர்காலம்வரையிற் கார்த்திகாதிகணனமே வழங்கிவந்த தென்பர் (செந்தமிழ்த் தொகுதி—19. பக். 382). இது உண்மைதான். அப்படியாயின் விஷுவத்தோ, அயனமோ கார்த்திகையினின்றல்லவா ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். இது அதற்குமுன் புனர்பூசத்திலும், அதற்குமுன்னர் ஆயில்யத்திலுமல்லவா ஆரம்பித்துவந்தது. ஆகையால் கார்த்திகையில் மேஷாயனம் இருந்திருக்குமாயின் நக்ஷத்திரம் ஒன்றுக்குப் பாதம் நான்காக அசுவதி, பரணி இரண்டு நக்ஷத்திரத்திற்கு 8 பாதத்திற்குப் பாதம் 1-க்கு 3 பாகை 20 கலையாகக் கூடியது 26 பாகை 40 கலை குறையுமானால் அதது ஆசிரியர் கூறியவாறே இருக்குமென்பதில் ஐயமில்லையாம். இப்பொழுது புதனுக்குக் கண்ட 92 பாகையில் 26° — 40¹ ஐக் கழித்தால் மீதமாவது 65 பாகை 20 கலையாகும் ஆகவே மேடம், இடபம் போக மிதுனராசியில் 5 பாகை 20 கலை புதன் சென்றிருப்பான். அதேமாதிரி சுக்கிரனுக்குச்செய்ய (121—48 + 26·40) 46 —20 கலையாகும். அதாவது ரிஷபத்தில் 16 பாகை 20 கலை சென்றிருப்பான். ஆகவே சூரியன் சிம்மத்திலும், புதன் மிதுனத்திலும், சுக்கிரன் ரிஷபத்திலும் இருப்பது உண்மையென்றேற்படும்.

இதுவரையிற் சொல்லியதுகொண்டு மற்றைக்கொள்கைகளை (அங்கி என்பது அக்கினிநக்ஷத்திரம் என்பதும், புரைவரை என்பது அஸ்தகிரி என்பதும் போன்றவைகளை)க் கவனிக்கவேண்டிய அவசியமே ஏற்படாது. எப்பொழுதும் பழமையானகொள்கைகள் ஒரு ஆதாரத்தைப்பற்றியிருக்கும்.

இனி, இக்காலம் எப்பொழுதுதான் இருக்கும் என்பதைப்பற்றிப் பின்னொருமுறை ஆராய்வாம்.

இலக்கண விளக்கம்
வைத்தியநாததேசிகர் பரம்பரை,
திருவாரூர், சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ

பல்லவர் கோயில்கள்.

(கஅ௦-ஆம்பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ii. தமிழ்நாட்டுப் பழையகோயில்கள்.

நாம் இதிற் பல்லவர்காலத்திற் கட்டப்பட்ட கோயில்களை ஆராய்வதாக எடுத்துக்கொண்டோம். பல்லவரது சரித்திரமே நமக்குக் கி. பி. ஆறும்நூற்றுண்டின்மத்தியிலிருந்து (அதாவது சுமார் 550 முதல்) தான் சரியாகத் தெரியும். அதேபோலச் சிற்பவடிவுசாத்திரத்தைக் கொண்டு ஆராயும்போதும் அதற்கு முந்தியகாலத்துக் கோயில்களுள் ஒன்றுவது இத் தமிழ்நாட்டிற் கிடைக்கவில்லை. நமக்குக் கிடைக்கும் கோயில்களுள்ளும் மிகப்பழமையானது மலையிற் குடையப்பட்ட குடைவரைக் கோயில்களே. (Rock-cut Temples). "அஃதெங்ஙனம்? கி. பி. ஆறும்நூற்றுண்டின்மத்தியில்தான் தமிழ்நாட்டினர்களுக்குக் கோயில்கட்டும் ஆசையுண்டாயிற்று? கோயில்கள் கட்டத்தெரியாமையால், பாறைகளிற் செதுக்கிவந்தார்களா?" என்ற விஷயங்களை அறிய வேண்டுவது முக்கியமாகின்றது.

ஆனுல், கி. பி. இரண்டாம்நூற்றுண்டிலேயே தமிழ்நாட்டிற் கோயில்கள் கட்டுப்பட்டுவந்திருக்கின்றனவென்பதை நாம் மதுரையிலிருந்த கடைச்சங்கமருவியநூல்களால் அறிகின்றோம். சேரநாட்டுக்கருவூரைத் தலைநகராக்கொண்டு செங்கோல்நடாத்திய செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்காக இமயமலைசென்று கற்கொணர்ந்து படிவமமைத்துக் கோயில்கட்டினுனென்பதும் இந்நாட்டிற் குடியேறியிருந்த யவனர்கள் அரபிக்கடலையொட்டி மலையாளதேசத்தில், ரோம்தேசத்தை யாண்டுவந்த அகஸ்டஸ் என்பானுக்குக் கோயில் கட்டியிருந்தார்களென்பதும் யா மறிந்தனவே.

கி. மு. மூன்றும்நூற்றுண்டில் இமயம்முதற் பெண்ணைவரையாண்ட மௌரியவம்சத்துச் சாசன எழுத்துக்களையொத்து ப்ராக்ருதபாஷையிற் பிராமி (Boarmi) எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்ட சாஸனங்களையுடைய குகையறைகள் மதுரை திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களிலும், செஞ்சிமலைக் குச்சமீபத்திலும் யதேஷ்டமாகக் கிடைக்கின்றன. அவைகள் பௌத்த

ஜைனமுனிவர்களால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவந்தன. அவைகளுக்குப் "பஞ்சபாண்டவர் படுக்கை" எனப் பெயர் உண்டு. அவைகளுள் முக்கியமானவை திருக்கோயிலூருக்குத் தென்கிழக்காகப் பன்னிரண்டுமைல் தூரத்திலுள்ள "திருநிறன்கொன்றை" என்னு மூரிலுள்ள அப்பந்தநாதரது ஜைனக்கோயிலுள்ள அறைகளே.

யாவரும் புகழ்ந்துகொண்டாடும்படி சளைப்பில்லாமல்வேலைசெய்த திருவாங்கூர்ச் சிலாசாஸனபரிசோதகர் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ T. A. கோபிநாதராவ் அவர்கள் காஞ்சிபுரம் காமாக்ஷியம்மன்கோயில் உட்பிராகாரத்திற் சுமார் கி. பி. இரண்டு அல்லது மூன்றும்நூற்றாண்டைச்சார்ந்த புத்தவிக்கிரகங்களுட் * சிலவற்றைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்.

அன்றியும், சங்கநூல்களுள், பலராமன் கண்ணன், காளி, இந்திரன் முதலியோர்களுக்குக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டுவந்தனவெனக் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், கோபிநாதராவ் அவர்களாற் குடிமல்லத்துக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவாப்தத்திற்கு முந்தியதான லிங்கம் † முதலியவைகளாலும் அக்காலத்து ஜைன புத்த மதத்தினர்க்கேயன்றி இந்துமதத்தினர்க்கும் கோயில்களிருந்தனவென்பது நன்குபெறப்படும்.

ஆகவே, தமிழ்நாடுமுழுவதும் நிறைந்திருந்த அழகானகோயில்களுள், தற்காலத்து ஒன்றுகூடக் காணப்பெறாமையும், திடீரென்று கி. பி. ஆறும்நூற்றாண்டின்மத்தியிற் குடைவரைக்கோயில்கள் தமிழுலகத்துவைப்பெற்றமையும் எங்ஙனம்?

இதற்குவிடை விழுப்புரம்தாலூகா மண்டகப்பட்டிலுள்ள ஒரு பழைய சாஸனத்திலிருக்கின்றது. அது ஒன்றுக்குமுதவாதபடி ஜீர்ணமாய்விட்டதென்று சென்னை இராஜாங்கச் சிலாசாஸனபரிசோதகர்களால், ‡ அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் நான் அதை முழுதும் நம்பாமல்

* Ins. Ant. Vol. XLIV Part DLVII June 1915.

† Elements of Hindu Iconography by T. A. Gopinatha Rao Vol. II Part I plates 2, 3, 4 and 5.

‡ G. O. No. 518. Public 18th July 1905 Report on epigraphy for 1904—1905. Part II No. 3, P. 39.

அங்குச்சென்று அதன் "பதிவுபடம்" (Estampage) ஒன்று எடுத்து வாசித்ததில் அதன் இரண்டாம் அடியின்முடிவில் "விசித்திரசித்தேன" என்னும் பெயரை என்னால் வாசிக்கமுடிந்தது. "விசித்திரசித்த" வென்பது நான் பல்லாவரத்திற்கண்டு* பிடித்த முதலாம் மஹேந்திரவர்மனது விருதாகும். ஆகையால் விசித்திரசித்தனாற் பாறையிற் செதுக்கப்பட்ட மண்டகப்பட்டுக் குகையானது நிச்சயமாக மஹேந்திரவர்மன்காலத்தைச் சார்ந்தது என்று துணியலாம்.

ஆயினும், அச்சாஸனம் முழுவதையும் என்னால் வாசிக்க முடியவில்லையாதலால் அதன் பதிவுபடத்தைக் கோபிநாதராவ் அவர்களுக்கு அனுப்பி அதைப் பெயர்த்தெழுதும்படி வேண்டிக்கொண்டேன். அதைப் பெயர்த்தெழுதியபிறகு மகா-ா-ா ஸ்ரீ ராயரவர்கள் "என் மனதிற்குத்திருப்தியாக இச்சாஸனத்தை வாசிப்பதில் ஜயமடைந்தேன் என்பதைத் தங்கட்குச் சந்தோஷத்துடன் அறிவிக்கின்றேன். மஹேந்திரவர்மனது மற்றைச்சாஸனங்களைவிட இது மிகுந்தபிரயோசனத்தைக் கொடுக்குமெனவு மறிகின்றேன்" என எழுதினார்கள்.

என்னுடைய வேண்டுகோளின்படி கோபிநாதராவ் அவர்கள் அச்சாஸனத்தைப்பற்றி ஒரு சிறு வியாஸமெழுதி அதைப் பதிவுபடத்துடன் "எபிகிராபியா இந்திகா" என்னும் பத்திரிகைக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இதன் பெருமையெல்லாம் அதற்கே சேரவேண்டுமென்னும் விருப்பம் எனக்கிருப்பதால் "பதிவுபட"த்தை நான் இங்குக் கொடுக்கவில்லை.

சாஸனம் நமக்கு முக்கியமானதால் அவருடைய உத்தரவின்பேரில் அவர் பெயர்த்தெழுதியபடி சாஸனத்தையும் மொழிபெயர்ப்பையும் கீழே வரைந்திருக்கின்றேன்.

சாஸனம்:—

"ஏதத³நிஷ்டகமத்³ருமமலோஹமஸுதம் விசித்ரசித்தேந நிர்ம்மாபிதம் ந்ருபேண ப்³ரஹ்மேஶ்வரவிஷ்ணுலக்ஷிதாயதநம்"

---

* பின்னால் படம் IV.

மொழிபெயர்ப்பு:—

"பிரும்மா ஈச்வரன் விஷ்ணு ஆகிய இவர்களுக்கிருப்பிடமாகிய (இவர்களது விக்கிரகங்களமைக்கப்பட்ட) இக்கோயிலானது கல்லில்லாமலும் மரமில்லாமலும் உலோகமில்லாமலும் சுண்ணாம்பில்லாமலும் விசித்திரசன் என்னும் அரசனாற் செய்விக்கப்பட்டது."

இச்சாஸனம் வெகு சிறியதாயிருந்தாலும் பலபொருள்களையுடைத்தாயிருக்கின்றது. மஹேந்திரவர்மன் இச்சாஸனத்தால் இப்பொழுது இங்கே (தமிழ்நாட்டில்) கல் சுண்ணாம்பு உலோகம் மரம் முதலியவைகளை யுபயோகித்துக் கோயில்கள் கட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள்; ஆனால், விசித்திரசித்தன் (விசித்திரமான சித்தத்தையுடையவன்) என்னும் பெயரைத் தரிக்கத்தகுந்தவனான நான் ஒரு பாறையைத் தவிர மற்றவைகளி னுதவியில்லாமற் கோயில்கட்டும்விதத்தைத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள எனது பிரஜைகளுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கப் போகின்றேன்" எனக் கூறுகின்றான்.

மஹேந்திரன்காலத்தில்தான் தமிழர்களுக்குப் பாறைகளிற் குகைகள் செதுக்கும்வழி தோன்றியது எனச் சிலர் எண்ணலாம். ஆனால் "அது அப்படியில்லை. அரசனுடைய நேர்பார்வையின்பேரில்தான் பரவிய"தென்பதை இச்சாஸனம் தெளிவாகக் காண்பிக்கின்றது. மண்டகப்பட்டுக்குகை அரசனுடைய சொந்த உத்தரவினாலேயேதான் செதுக்கப்பட்டது. ஆகையால் மஹேந்திரவர்மன்,

1. பாறைகளிற் கோயில்கள் செதுக்கும் வழக்கம் விசித்திரமும் புதுமையுமானதென்றும்,

2. அப்படிச் செதுக்குமெண்ணத்தை இந்நாட்டிலெழுப்பியது தந்தானே (சிற்பவேலைக்காரர்களல்லர்) என்றும் கூறிப் பாத்தியதையை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளுகிறான்.

இச்சாஸனத்திற் குடைவரைக்கோயில்கள் செதுக்கும் வழக்கம் புதிதானது என்றும், விசித்திரமானதென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குமுன் இப்படிப்பட்ட குடைவரைக்கோயில்களிருந்திருக்குமாயின் இதிற்கூறியதற்குப் பொருள் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால், தென்னிந்தியாவிலுள்ள குடைவரைக்கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும்* மண்டகப்பட்டிலுள்ளது மிகவும் பழமையானதென்று நிச்சயமாயறியலாம்.

மஹேந்திரன்காலத்திலேயே பாறைகளிற் செதுக்கப்படாமற் கல், சுண்ணும்பு, உலோகம், மரம் முதலிய அழியக்கூடிய சாமான்காளாற் கட்டப்பட்ட கோயில்களும் இருந்தனவென்று இச்சாஸனம் நன்ருகக் கூறுகின்றது. அவைகள் அழியக்கூடிய சாமான்களாற் கட்டப்பட்டிருந்தமையாற் காலக்கிரமத்திலாவது மனிதர்களாலாவது அழிந்திருக்க வேண்டும்.

(தொடரும்.)

தி. நா. சுப்பிரமணியம்,
கும்பகோணம்.

புரூரவசரிதை.

[கசகூ-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி].

உருப்பசி நீங்குபடலம்.

அறம்பொருளின்பம்வீடென்றறைந்தநாற்பயனின்முன்னைத்
திறந்தருமறமேயாதிமூன்றையுஞ்சிந்தையாா
விறஞ்சியன்புடனேபூசையியற்றுவானியற்றுநாளில்
மறஞ்செலாவறத்தினன்பாற்பூசனைவழங்கலானுன். (க)

அம்முறைநடத்துநாளிலருத்தமுங்காமந்தானும்
விம்மிதமாகிநம்மையிகழ்ந்தனனறத்தின்மிக்கா
னம்வலிசிறிதுகாட்டாதொழிகுதனன்றன்றென்னத்
தம்முறுசீற்றங்கொள்ளப்பொருளிவைசொல்லிற்றன்றே. (உ)

உரவுநீருலகங்காப்போர்க்குறுபொருளாதியாகி
யரியபாமங்களாலேயமரருக்குதவியாங்குப்
பெரியவானவர்க்குமேலாய்பெரும்பதமுதவிபின்னன்
பொருளலார்தமையுமாக்கும்பொருளலாற்பொருள்வேறுண்டோ. ()

தருமமென்றுரைத்தல்யார்க்குந்தருதலோதவிர்தலோவெ
ன்றருமைகண்டறிந்திலாய்நானல்லவோவறத்தின்மூலந்
தெரிவுறவுணர்ந்துமெண்ணுதிகழ்ந்தனையதனுற்றீய
குரவினுக்காளாய்லோபங்கொள்கெனச்சபித்ததன்றே. (ச)

மற்றையக்காமந்தானுமெண்ணுளோர்விண்ணோாதி
பெற்றபேரின்பமெல்லாம்யான்செயும்பெற்றியன்றே

வுற்றுணர்ந்தறியினெல்லாவுள்ளமுமுறைந்தவென்னைப்
பற்றிலராகில்வேதன்முயற்சியுன்பயத்தவாமோ. (௫)

இலங்குவேலரசவென்னுநிகழ்ந்தனையாதலாலே
நலங்கிளரின்பங்குன்றியாசையானலிந்துநாமப்
பொலன்குழைக்கருங்கட்செவ்வாயுருப்பசிபோகம்போக்கிக்
கலங்குதிநெஞ்சமென்னவுரைத்ததுகடியசாபம். (௬)

கடைப்பிடிநலமேநல்குந்தருமமாங்கடவுட்டெய்வம்
விடைத்தவச்சாபந்தாங்கும்விடலையைவியந்துநோக்கிப்
படைத்தநின்வாணாளூழிகாண்கநின்குலத்தோர்பானு
நடக்குறுங்காலங்காறும்வாழ்கெனநல்கிற்றன்றே. (௭)

தருமனன்குரைத்ததென்றும்மற்றவைசபித்தவென்று
மருணயந்தவனுமல்லனவலமுற்றவனுமல்லன்
வருவவந்துறுமென்றுள்ளத்தெண்ணியேவையமெல்லா
மொருதனிச்செங்கோலோச்சியுருப்பசியோடும்வாணாள். (௮)

வேறு.

அந்தமாதனத்தொடுவிளையாடுவான்வசந்தம்
வந்தமாதனன்காண்கவும்பூகதம்வகுளஞ்
சந்தமாதனமெனவிளந்தளிர்தருஞ்சாரற்
கந்தமாதனப்பெருங்கிரிமருங்கினிற்கலந்தான். (௯)

ஓங்கும்யோசனையோரிரண்டாயிரமுயர்ந்து
பாங்கிலன்னவையகன்றுமுப்பத்தொருநால்காய்
நீங்குமாயிரநீலத்தைநிடதத்தைநெருக்கும்
வீங்குமேருவின்மேல்புடைநூல்படவிளங்கும். (௧௦)

சிந்தூரத்தொடும்பொருந்துறுமம்மலைச்சிகரஞ்
சிந்துரத்தொடும்பொருங்குறத்திடர்முலைச்சிகரஞ்
சிந்துரத்தொடும்பொலிந்தமெய்ச்சித்தியர்திலகஞ்
சிந்தூரத்தொடும்பொலிந்தவணிலங்குறுந்திலகம். (௧௧)

முனிவருந்துறைநோக்கியசுரவர்தம்முன்றில்
முனிவருந்துறைவிளங்குறுமுகிழ்மதிக்குழவி
முனிவருந்துறையிகழ்ந்துபோறிவொடுமுழந்து
முனிவருந்துறையறிந்துமாதவத்தொழில்முடிப்பார். (௧௨)

ஆயசூழலினமைத்தனனொருமணிமாடம்
போயபேரிருளொருவழிப்புகுந்ததுபோலப்
பாய்கருங்கதிர்விளங்குவததனிடைப்பயின்றான்
மாயையூடிருந்தியற்றுறுமொருவனைமான. (கங)

இன்னகோயிலினுளுருப்பசியிளநலம்பருகி
நன்னர்நாள்பலகளித்தனன்களித்திடுநாளிற்
பொன்னின்வார்கழற்புரூரவாபுயத்துமால்பூண்ட
மின்னைமீட்பதற்கெண்ணினன்விண்ணவர்வேந்தன். (கச)

அண்டர்வேந்தன்மற்றவ்வழியிருவரையழைத்துப்
பண்டைநாளுளதன்மைகளனைத்தையும்பகர்ந்து
விண்டபூங்குழலுருப்பசிவளர்த்திடும்வெள்ளை
கொண்டுபோதுகவெனவிடைகொண்டுபோயினரால். (கரு)

போனவிஞ்சையர்கருணிமாளிகைப்புறத்துத்
தானவாரணமன்னனுமனையவடானும்
வேனிலான்சமர்க்கெதிர்வுழிவிண்ணவர்வேந்தன்
கானவார்குழற்குதவியவெள்ளையைக்கவர்ந்தார். (கசு)

ஒருவகன்றிடவூடினளுள்ளநன்றுணர்ந்தான்
வெருவல்யான்றனிகொணர்குவன்கடிதெனவிரையத்
தெரிவைபின்செலமீடலுமிந்திரன்செயலாற்
கருவிவானின்றிமின்னினவிருள்புறங்காப்ப. (கஎ)

ஏற்றுபேரிருளகன்றுநற்பகலெனத்துலங்க
வெற்றிவேலிறைநின்றது கண்டனள்விரிந்த
பொற்றபூந்துணரசோகினன்பதமலர்ப்புறத்துப்
பற்றிலாதவர்சீவகாரம்மெனும்படிவம், (கஅ)

படிவம்நோக்கினள்காமமாந்தெய்வதம்பகர்ந்த
கொடுமைநோக்கினளிந்திரன்சூட்சியுங்குறித்தாள்
வடியுண்வென்றிவேல்மன்னவவென்னைநீமணத்தற்
கொடிவுவந்தனவெனவுரைத்தும்பரினகன்றாள். (ககூ)

தையலவ்வழியேகிடத்தரிக்கிலனாகி
வெய்யதீயிடைமெழுகெனவுள்ளமும்வெதும்பி
யுய்யுமாறுசற்றுண்டுகொலெனவுணர்வொழிந்து
பொய்யிலாநெறிமன்னவன்றனித்தனன்புகல்வான். (உ0)

வேறு

குன்றெறிந்ததிண்டோட்குலிசிகுழையூடு
சென்றெறிந்தவேற்கட்டிருவனையதெள்ளமுதை
நன்றறிந்துகோடியெனநல்கிநடுவேகவர்ந்தா
னின்றறிந்தேனென்னுயிர்க்கோர்தூண்டிலெனவிட்டீர்த்தல். (உக)

பாடுமிசையளிகள்செந்தேன்பருகுமலர்த்
தோடுவிரிகூந்தற்றொண்டைக்கனியிதழ்வாய்
வாடுநசுப்பினிளமான்பிரிவினால்வளர்த்த
வாடுதனைமீட்டுமுலையானையைக்கைவிட்டேனே. (உஉ)

சந்தத்தனிமணியைத்தீர்ந்ததறுகட்செவிபோற்
கந்தக்குழலையிழந்துகருத்தழிவா
னுந்திக்கடலைநீருண்டபுயலன்றியுமின்
றந்தப்புரத்திற்றடித்தெழுந்ததச்சோவே. (உங)

என்னப்பலபலவும்பன்னியிருந்தழியு
மன்னர்க்குமன்னன்மதித்தழற்கும்வாடைக்குங்
கன்னற்சிலைவேள்கணைக்குங்கடலொலிக்கு
மென்னற்பிழைக்தென்மேலென்றுநிகழ்வதென. (உச)

கண்ணாருததிகடைந்தெடுத்ததெள்ளமுதின்
விண்ணோரரசன்விருந்தாயருந்துமெழு
பண்ணார்ந்தசெவ்வாய்ப்பவளவிதழமுத
முண்ணுதொழியேனென்றேங்கும்வனத்தூடுற்றான். (உரு)

மஞ்சுதவழும்வரையும்வரைச்சார்புங்
கஞ்சமலர்ந்ததடமுங்கடிகாவு
நஞ்சுகலந்தவிழிநன்னுதலாளைத்தேடி
நெஞ்சுகலங்கிநெடுநாட்டிரிந்தனனால். (உசு)

போந்தவரசன்கலைமடந்தைபேர்பொருந்தி
வாய்ந்தநதியின்மருங்குற்றானம்மருங்கிற்
றேய்ந்தமருங்குற்சிலதியரொடுஞ்சிவந்த
காந்தள்பொருசெங்கையுநப்பசியைக்கண்ணுற்றான். (உஎ)

கண்டானகங்குளிர்ந்தான்கண்களித்தான்காதலமு
துண்டானெனத்தளிர்த்தானுன்மத்தன்போலானான்

வண்டாரலங்கல்மணிப்புயங்கள்பூரித்தான்
தண்டாமரையனையாட்கின்னமொழிசாற்றினான். (உஅ)

பொன்னேமணியேபுனைகலனேபொற்கோயின்
மின்னேயமுதேவிளக்காவிளக்கொளியே
பின்னேயமின்றிப்பிரிந்தனையேபோரசே
பென்னேயுனைப்பிரிந்துமின்னுயிர்கொண்டுய்வேனோ. (உகூ)

கோணாதலர்ந்தசெழுங்கோகனகவாண்முகமு
நாணாளும்வேட்டநலங்கனிந்ததோளிணையும்
பூணார்களபப்புணர்முலையும்புன்னகையுங்
காணாதொழிந்தேனிக்கங்குல்கனைகாண்பேனோ. (௩0)

பஞ்சிற்கனல்போலப்பான்மதியும்வேள்பொருத
நெஞ்சிற்கனற்றிநிலைகவர்ந்துநீறாக்க
நஞ்சிற்கொடியாய்விழிக்கருணைநல்காதே
வஞ்சித்தகன்றாபிதுவோவுன்வாறென்றான். (௩க)

செம்மலுரைத்தமொழிகேட்டலருஞ்சேதாம்ப
லம்மத்தளவமரும்பிற்றெனநகையா
மம்மரொளியாகமன்னவனேயென்னனைய
கொம்மைமுலைமின்னார்குணங்கூறக்கேட்டியால். (௩உ)

அள்ளீரிலைவேலலங்கற்களிறனையாய்
தெள்ளீரம்புனிற்றச்சிறந்தசெழுங்கிடைபோற்?
கள்ளீரநீங்காக்கருங்கூந்தற்கன்னியர்க்கு
முள்ளீரமின்மைசிறிதுமுணர்ந்திலையோ. (௩௩)

நிவந்தவரைகுளிரவீழ்ந்தநெடுநீரு
முவந்தமலர்தேடியுறவுற்றவண்டினமுங்
குவிந்தமுலையார்களன்புங்குணமனைத்துங்
கவர்ந்துகொடுபோங்கருத்தன்றோகாவலனே. (௩௪)

கன்மூடிநெஞ்சுங்கனிமூடியமொழியுங்
குன்மூடுந்தூண்டிற்குழைவிழியுங்கொண்டிலவு
மின்மூடுங்காரோதிமெல்லியலாரென்னும்வெறும்
புன்மூடும்பாழ்ங்கிணற்றில்வீழ்வரோபோர்வேந்தே. (௩௫)

சூதாடல்கள்ளருந்தல்வேட்டைசிலசூழ்தல்
தீதாங்கொலைபுரிதல்செங்கோன்முறைதிறம்பல்
காதார்ந்தகண்ணார்தங்காமத்தேகாதலித்தல்
மீதானவேந்தர்கெடுதற்குவித்தாமால். (௩௬)

ஈதலறிவூக்கமின்சொற்பொறையுடைமை
பேதமறப்புரத்தல்வாய்மைபிறழாமை
யோதல்படைபயிற்றலொன்னாரடங்கக்
காதல்திறைகோடலீதன்றேமன்னர்கடன். (௩௭)

ஆதலாலென்பாலவாவொழிகவன்றாகி
லேதமறவோராண்டிடையொழிகவீங்கொழிந்தாற்
போதவடிவாயுனக்கோர்புத்திரனுண்டாமவனால்
மாதவஞ்செய்தென்னைமணத்தியெனமொழிந்தே. (௩௮)

பின்னாகவொன்றுபகர்வாள்பெருந்தகையே
பொன்னாட்டரசன்பொதுமடந்தையாளன்றே
வின்னாளிற்காந்தருவர்க்கீந்தானருந்தவத்தா
லன்னாரைவேண்டியருளிலணைகுவன்யான். (௩௯)

என்றினையபன்னவிகல்வேந்துருப்பசிதன்
குன்றனையவின்பக்குவிமுலையிற்கூட்டுதவ
நின்றுபுரிந்தான்முன்கந்தருவர்நேர்ந்துபசும்
பொன்றிகழுந்தீத்தகழியொன்றுதவிப்போயினார். (௪0)

காதார்விழிச்சிதருங்காமக்கடுங்கனலு
மூதாதைநின்றுமுறுக்குபெருங்கனலு
மேதாலவியுமெனநினைந்தேற்கித்தழலும்
போதாதோவென்றதனையிட்டகன்றுபோயினான். (௪௧)

தாறுபொருகம்பத்தறுகட்களிறனையா
னீறுபடுகாமநெருப்பினெடுநாளுழன்றே
யேறுபருவமுலையேந்திழையைக்கண்ணுற்று
மாறுபருவமலைந்தழிந்தனனால். (௪௨)

உருப்பசிநீங்குபடல முற்றும்.

(தொடரும்.)

உதவிப்பத்திராதிபர்.

கந்தியார்.

(Copyright Reserved.)

'கந்தி' என்னும் பெயர் நீலநிறமுடைய ஒருவகைமாணிக்கத்தைச் சுட்டுவது என்றும், இதனை மெல்லியலார்க்குரியபெயராக இட்டுவழங்கல் தமிழ்மரபென்றும் மொழிநூல்வல்லார் ஒருவர் உரைக்கின்றனர். மற்றொருபுலவர் இதற்குக் 'கமுகு' என்று பொருள்கூறி ஆகுபெயர்முறையாற் பெண்பாலரைச் சுட்டிநின்றது என்று உரைக்கின்றனர். நிகண்டுகளில் இப்பெயர்க் குரியபொருளாக அறியக்கிடப்பன பல. நச்சினார்க்கினியரோ—"கறந்தபாலனைய கந்திக் கொம்பு" [சிந்தா. முத்தி. 51.] என்ற விடத்துப் "பால்போல் மிகவுந்தூய கந்தியாகியகொம்பு" என்றே உரைகண்டனர். இங்ஙனமான இப்பெயருடன் ஆர் விகுதியை இணைத்துக் 'கந்தியார்' என்று வழங்குவர் ஆன்றோர்.

ஈண்டு இக் 'கந்தியார்' என்னும் பெயர் எண்ணெழுத்தறிந்த ஒரு பெண்மணியைச் சுட்டிநின்றது. அறிந்தவரை இப்பெண்மணியார் இயற்றமிழ்ப்புலமை நிரம்பியவராகவே கருதப்படுகின்றனர். இவர் பிறந்த ஊர் 'பேரை' என்பதாம். இது நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளில் ஒன்று; பாண்டியநாட்டுத் திருக்குருகூர் என்னும் ஆழ்வார்பதிக்குக் கிழக்கே இரண்டுநாழிகைவழியில் இருப்பது; வைணவரால் 'திருப்பேரை' 'தென்திருப்பேரை' என்று வழங்கப்படுவது. இம்மெல்லியலார் வைணவவகுப்பினர்; நிலங்கடந்தநெடுமுடியண்ணலை வழிபடுதெய்வமாகக் கொண்டவராக எண்ணப்படுகின்றார். பஞ்சகாவியத்துள் ஒன்றாகிய சிந்தாமணியில் இவரால் இடைமடுக்கப்பெற்ற செய்யுட்கள் பலவாம். அவை, இன்ன என அறிந்துகொள்வது அந்நூல் உரைகாரருள் ஒருவரான 'ஆசிரியர் உச்சிமேற்புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்'க்கும் மிக்க அருமையாயிற்று.

பதிப்பிக்கப்பெற்றிருக்கும் சிந்தாமணிச்செய்யுளினுடைய மொத்த

எண்	....	...	....	...	3145
ஷை நூலிறுதிப்பாதக்குறிப்பிற் காட்டப்படுவது				....	1
ஷை	ஷை	காட்டப்பெறாதது		....	1
				ஆ	3147

இவற்றுள் நச்சினார்க்கினியர் உரைப்படி திருத்தக்கதேவர் வாக்கென அறியப்பெற்றன 2700

திருத்தக்கதேவருடைய ஆசிரியர் [தோலாமொழித்தேவர்] கூறிய அருகக்கடவுள்வாழ்த்து ["செம்பொன்"] 1

ஷை ஓம்படைச்செய்யுள் ["முந்நீர்வலம்புரி"] ... 1

ஓம்படைச்செய்யுளை அடுத்து நூலாசிரியர்வாக்காகவந் துள்ளன. 2

ஆக 2704

இவ் விரண்டாயிரத்து எழுநூற்றுநான்குசெய்யுட்கள் ஒழிந்த ஏனைய **443** செய்யுட்கள் கந்தியார்வாக்கெனக் கருதப்படுகின்றன; நச்சினார்க்கினியர் 'கந்தியார்கூற்று' எனக் கணித்து எடுத்துக்காட்டிய "தத்தைகுணமாலை" என்னுங் கவியும் 'பகைமாற்று' என்னுங் கவியும்" சேரின் 445 செய்யுட்கள் கந்தியார் உரைத்தனவாகப் போதரும்.

[ஓம்படைச்செய்யுளை அடுத்துநின்ற இரண்டுகவிகளை வேறுபிரித்துத் தேவர்வாக்கென எண்ணியமை "முத் திருபத்தேழ் கோத்துமிழ்ந்து" என்றதன் விசேடவுரைநோக்கி என்க]

'கந்தியார்கவி' என அறிய ஒண்ணாத ஏனைய 443 செய்யுளும் 'இவை தேவர்வாக்கு' 'இவை கந்தியார்வாக்கு' என அறிய ஒண்ணாத அளவிற் சொற்பொருட்திட்பநுட்பஞ்செறிந்தனவாய்ச் சுவைவளம் பொலிந்தனவாய் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்காலத்திற்கு முன்னரே இடம், முதலியன அறிந்து இடைமடுக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்றல் ஓர் யூகமாகும்.

நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணியுரையில் ஓரிடத்து இக் கந்தியார் கண்டபாடத்தையும் ஒரு சிறந்த ஆதாரமாகக்கொண்டுள்ளார். அவர் அவ்விடம் குறித்தது:—'ஊன்பிறங் கொளிறும் வேலான்....முன்புறங் கட்டப் பட்டு' [குணமாலை-240] என்றும்—'இமிழிற் பூட்டி' (ஷை-241) என்றும் தேவர்மனத்தை இறுகப்பிணித்தமைதோன்றக் 'கட்டி' என் றும் 'பூட்டி' என்றும் செய்யுள்செய்தமைபற்றிக் 'கந்தியாரும் இடை

யிடையே பாடியிட்ட செய்யுட்களிலும் அப்பொருடரக் கட்டி என்று செய்யுள்செய்தார் என்றுணர்க"—[குணமாலை-239-உரை] என்பது. இத னாற் கந்தியார் தாம் இயற்றிச் சந்தர்ப்பம்நோக்கிச் சிந்தாமணியகத்து, ஆண்டாண்டுமெடுத்தசெய்யுட்களிற் 'கட்டி' என்னும் சொற்பிரயோகம் பல வரும் என்பதும் அச்சொற்கு நச்சினார்க்கினியர் கருதிக்கூறியவாறே பொருள்கொள்ளப்படும் என்பதும் பிறவும் புலனும்.

ஆற்றூரிலிருந்து வரப்பெற்ற 'பலகவித்திரட்டு' என்ற பழைய சுவடி ஒன்றில் இக்கந்தியார்பாடல்கள்சில காணப்படுகின்றன. [இச் சுவடி தந்துதவினோர் தாலூகாபோர்டுமெம்பர் கவிராஜ் A. M. மலை ஐயாப்பிள்ளையவர்கள்.] அவற்றுட் சில ஈண்டுக் காட்டப்பெறும். அவை யாவன:—

"அஞ்சிலோதி யாடவை யஞ்சாய்" எனமுடிக்கவிடுத்த சங்கத் தார்க்குப் பேரை [ை] வணவி கந்தியார்சொற்ற செப்பும் வினாவும்":—

செப்பு

1 "அஞ்சிலோதி யாரிடாாற் பேரின் பமைந்திசினே
ரஞ்சிலோதி யன்றோ வறிதலின-லஞ்சிலோதி
யஞ்சிலோதி யாரிப் படுநெல் லறைக்கரும்பு
வஞ்சிலோதி யாடவையஞ் சாய்."

வினா

2 "கொண்டல் வண்ணன் கண்ட சுவைநலங்
கண்டீ ருண்டீர் கேட்டீ ரறியீர்
துண்ட மெட்டே தொண்டை கொண்ட
வெண்டிசைக் குத்தி ஞண்டுமு வேரல்
மண்டெரி யீனு வெண்டளி யண்டம்
தண்டமிழ் பயில்வீர் கொண்டுரைப் பீரே"

அவர்பாடிய பரிபாடற்பகுப்புத்தொகை வெண்பா.

3. திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் காடுகாட் டொன்று—மருவினிய
வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடற் றிறம்."

அவர் பாடிய தொல்காப்பியப் பகுப்புத்தொகை வெண்பா.

(எழுத்து)

4. நூலின் மரபு மொழிமரபு நண்பிறப்பு
மேலைப் புணர்ச்சி தொகைமரபு— பாலா
முருபியலின் பின்னுயிர் புள்ளி மயக்கந்
தெரிவரிய குற்றுகரஞ் செப்பு.

5. எழுத்ததி காரத்துச் சூத்திரங்க ளெல்லா
மொழுக்கிய வொன்பதோத் துள்ளும் வழுக்கின்றி
நானூற் றிருநாற்பான் மூன்றென்றே நாவலர்கண்
மேனூற்று வைத்தார் விரித்து.

[சொல்]

6. கிளவியாக் கம்மே கிளர்வேற் றுமைச்சொல்
லுளவேற் றுமைமயக்க மோங்கும்—விளிமரபு
தேற்றும் பெயர்வினைச்சொற் சேரு மிடையுரிச்சொற்
றேற்றியிடு மெச்சவியல் சொல்.

7. "தோடவிழ் பூங்கோதாய் சொல்லதி காரத்துட்
கூடிய வொன்பதியற் கூறிற்கும்—பாடமாம்
நானூற் றறுபத்து நான்கேநன் னூற்பாக்கள்
தோனூற்று வைத்த குறி"

[பொருள்]

8. "ஈட்டு மகத்திணையு மெய்தும் புறத்திணையுங்
காட்டுங் களவியலுங் கற்பியலும்—காட்டும்
பொருளியன்மெய்ப் பாட்டுவமம் போற்றிய செய்யுண்
மரபியலு மாம்பொருளின் வைப்பு"

9. பூமலிமென் கூந்தால் பொருட்படல நூற்பாக்க
ளாவவறு நூற்றறுபத் தீந்தாகும்—மூவகையி
னுயிரத்தின் மேலா யறுநூற்றீ ராறென்ப
பாயிரமோ வோரிரண்டென் பார்"

சிந்தாமணிபற்றிப் பாடியகவி.

10. "தத்தைகுண மாலையொடு தாவில்புகழ்ப் பதுமை
யொத்தவெழிற் கேமசரி யொண்கனக மாலை
வித்தகநல் விமலையொடு வெஞ்சுரமஞ் சரிதா
னத்தகைபி லக்கணையொ டாகமணமெட்டே."

11. "பகைமாற் றெருநற் பரன்வாழ்த் தவைச்சொற் பதிகவிலம்பகமோ
வகைமாற் றெருநா மகளோர் கோவிந்தை மணமுறு தத்தைகுணம்
மிகைமாற் பதுமை கேமசரி கனகம் விமலையர் வீழ்சுரமஞ்
சகைமாற் றெமேண் மகள்பூ விலக்கணை முத்தியீ ராறென்றே."

என்பனவே.

இவற்றுள், 3வது இலக்கப்பாட்டு, இரண்டாவதடியில் வேறுபாடமாக ஆக்கப்பெற்று ("ஒருபாட்டுக் கார்கோளுக் கொன்று" என்று பாடங்கொண்டு) சிற்சிலராற் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

4வது 5வது எண்ணத்தில்வரும்பாட்டுக்கள் பூரணவடிவுடன் அச்சிடப்பெற்ற தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார நச்சினார்க்கினியருரைப் புத்தகத்திற் காணப்படுகின்றன.

8வது 9வது இலக்கப்பாக்கள், சிற்சில உருவவேற்றுமையுடன் செந்தமிழிற் காணப்படும். 10வது எண்ணப் பாட்டோ--சிந்தாமணிப் பதிப்பாசிரியரால் ஷெ நூலினிறுதியிற் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

ஏனைய 1, 2, 6, 7, 11வது இலக்கப்பாக்கள் இதுவரை அச்சின் வாய்வரப்பெற்றிருப்பதாகத் துலங்கவில்லை.

நிற்க, பரிமேலழகர் பரிபாடற்கும் உரை இயற்றியிருக்கின்றனர் என்பது பலரும் நன்கறிந்ததொன்றும். அவரது தற்சிறப்புப்பாயிரம் எனக் கருதப்படும் "கண்ணுதற்கடவுள்" என்ற ஆசிரியத்திடையே அவர் இக்கந்தியாரைப்பற்றிச் சிற்சில சுட்டி உரைத்துள்ளார். "ஆசற்றோர் கண்ணுந் தெரியுங்கால் இன்மையரிதே வெளிறு" என்ற மெய்ம்மொழி உண்மையாக்கொள்ளப்பெறுமாயின், இறைவன் ஒழிந்த ஏனையர் முற்றறிவுபெற்றிலாதல்பற்றி இந் நல்லிசைப்புலமைமெல்லியலாரது குணமேம்பாடே அறிஞர்க்குச் சிறந்துவிளங்கும் என்றல் ஒரு

தலையாவதுடன் இவரும் பிறரால் போற்றப்படுவதற்குத் தக்கார் என்பதும் புலனும். தத்தம் புலமைமிகுதியை வியந்தும், பிற பேணியும், நுண்ணுணர்வினரையும் அஃதிலரென ஒரோவழி இகழ்ந்துரையாடல் சான்றோரால் பேணப்படுவதொன்றன்று. நிற்க.

பரிபாடலில், "தந்திடைமடுத்தகந்தி" என்ற பரிமேலழகர்வாக்கானும், முன்னர்க்கூறப்பெற்ற நச்சினார்க்கினியர்வாக்குக்களானும் இக்கந்தியார் அவ்விருவர்காலத்திற்கும் முற்பட்டவர் என்றல் தெளிவாம்.

கால இடங்களைநோக்கித் தொன்னூல்களினிடையே சொற்பொருணயன்மலிந்த பாக்கள்பல பிற்காலத்தவரால், இடையடுக்கப்பட்டுள்ளனவாகப் பிறவிடங்களினும் கேட்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் என்பவரால் சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர்புராணத்தகத்துப் பல பாக்கள் இடைமடுக்கப்பெற்றன என்பது; சென்றநூற்றாண்டின்தொடக்கத்திலிருந்தவரான நல்லாப்பிள்ளை என்பாரும் 'வில்லி' வாக்குக்களின் இடையே, தமது இனியபாக்களை மகாபாரதத்துத் தந்திடைமடுத்தனராவர். அவர் பாடியன சமீபகாலத்தனவாகலின், வில்லிபுத்தூரார்வாக்கு இவை என்று அறிந்த வல்லார் இப்பிள்ளைவாக்கை ஒட்டி நட்சத்திர அடையாளம் பொறித்து அச்சேற்றி வெளியிட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் என்பார் இடைமடுத்தனவோ, நெடுநாளாக எட்டியும், சுட்டியும் உரைக்கப்படுதலன்றி இதுவரை வேறு பிரித்தெடுத்துக் காட்டப்பெற்றில.

(தொடரும்.)

பெயர்விழையான்.

வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள்.

முன்னுரை.

(கே. ஜி. சங்கரன் இயற்றியது).

இவ்வேடுகளை, 1893-ல் வெங்கையர் அவர்கள் பதிப்பிக்க நினைத்தார்கள் (Indian Antiquary தொகுதி 22 பக் 61). அதன்பிறகு, 29 ஆண்டுகள் சென்றுவிட்டன. ஆயினும், அவைகள் இன்றும் பதிப்பிக்கப்பெறவில்லை. ஆகையால், Dr. L. D. Barnett அவர்கள் அன்புடன் உதவிய லண்டன் பிரிட்டிஷ்மியூஸியத்திலிருக்கும் இவ்வேடுகளின் மஷிப்படங்களிலிருந்து நான் இப்பொழுது அவைகளைப் பதிப்பிக்கத் துணிந்தேன்.

இப்பத்து ஏடுகளில், ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் தமிழிலும் செய்யுள் உரைநடைகளமைந்த 155 வரிகள் உள்ளன. ஸம்ஸ்க்ருத பதங்கள் கிரந்தத்திலுள்ளன. தமிழ்ப்பதங்கள் வட்டெழுத்திலுள்ளன.

ஸம்ஸ்க்ருதப்பகுதியில் அடங்கியவரலாறுகள் பின்வருவன.

ஹிரண்யகர்ப்பமும் துலாபாரமும் இயற்றிய மாறவர்மன் என்றொரு பாண்ட்யன் இருந்தான். அவன்மகன் ரணதீரனென்று புகழ்பெற்றிருந்தான். அவன்மகன் ராஜஸிம்ஹன் என்ற மாறவர்மன் பல்லவமல்லனைப் புறங்கண்டு, ஹிரண்யகர்ப்பமும் துலாபாரமும் இயற்றி, மழவராஜன் மகள் பூஸுந்தரியை மணந்தான். அவர்கள் மகன் ஜடிலபராந்தகன் ஆண்டுகொண்டிருந்தான்,

தமிழ்ப்பகுதியில் அடங்கிய வரலாறுகள் பின்வருவன.

பாண்ட்யன் பல்யாகமுதுகுடுமிப்பெருவழுதி கொற்கையிலிருந்த நற்கொற்றனுக்கு வேள்விக்குடியை அளித்தான். அவன் வழிப்பிறந்தவர் நெடுங்காலம் அதை அநுபவித்தபிறகு, பாண்ட்யரை விலகீக்கின களப்ரன் அதைத் தன்கைக்கொண்டான். சிறிதுகாலம் சென்றபின்பு, பாண்ட்யன் கடுங்கோன் திரும்பிவந்து தன்னாட்டை மீட்டுக்கொண்டான். அவன்மகன் அவனிசூளாமணி என்ற மாறவர்மன். அவன் மகன் செழியன்வானவன் என்ற சேந்தன் (வடமொழியில் ஜயந்தன் எனப்படும்). அவன் வழிப்பிறந்த அரிகேஸரி (பகைவர்க்கொருஸிம்ஹம்)

அஸமஸமன் (தாழ்ந்தவர்க்கினியவன்) என்ற மாறவர்மன் பாழியிலும் செந்நிலத்திலும் வென்றும், நெல்வேலியில் வில்வேலியைப் புறங்கண்டும், குறுநாடரை முறியடித்தும், நாடெங்கும் தனிச்செங்கோல் கேரளனைப் பலமுறை வென்றும், கோழி என்ற சோழர்தலைநகர் உறையூரைக் கைக்கொண்டும், ஹிரண்யகர்ப்பமும் துலாபாரமும் இயற்றினான். அவன் மகன் தென்னவானவன், செம்பியன்சோழன், மதுராகருநாடகன், கொங்கர்கோமான் என்ற சடையன் மருதூரில் வென்று, தென்திருவாங்கூரில் ஆண்ட ஆய்வேளை அழித்து, மங்கலபுரம் என்னும் மஹாநகரில் மஹாரதர் என்ற மேலச்சளுக்யரைப் புறங்கண்டான். அவன்மகன் மாறன் நெடுவயலிலும், குறுமடையிலும், மன்னிகுறிச்சியிலும், திருமங்கையிலும், பூவலூரிலும், கொடும்பாளூரிலும் வென்று, குழும்பூரில் பல்லவனைப் புறங்கண்டு, பெரியலூரில்வென்று, காவேரிக்கரையில் மழகொங்கத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி, கொங்கரசன் கங்கராஜன்மகளைமணந்து, கோஸஹஸ்ரமும், ஹிரண்யகர்ப்பமும், துலாபாரமும் செய்து, கூடல், வஞ்சி, கோழி என்று பெயரிடப்பட்ட மதில்களையும் புதுக்கினான். அவன் மகன் தென்னவானவன், ஸ்ரீவரன் (ஸ்ரீமான்), ஸ்ரீமனோஹரன், சினச்சோழன், புனப்பூழியன், வீதகல்மஷன் (மலம் கெடுக்கப்பட்டவன்), விநயவிச்ருதன் (தாழ்மைக்குப் பெயர்பெற்றவன்), விக்ரமபாரகன் (விக்ரமத்தின் கரைகண்டவன்), வீரபுரோகன் (வீரர்களில் முதன்மைபெற்றவன்), மருத்பலன் (காற்றின்வலி உடையவன்), மாந்யசாஸநன் (கொண்டாடப்பட்ட அதிகாரத்தை உடையவன்), மநுபமன் (மநுவுக்கு உவமை ஏற்பவன்), மர்த்திதவீரன் (மிதிக்கப்பட்ட வீரர்களை உடையவன்), கிரிஸ்திரன் (மலையைப்போல் அசையாதவன்), கீதிகிந்நரன் (பாட்டில் கிந்நரன்), க்ருபாலயன் (கருணைக்கிருப்பிடம்), க்ருதாபதாநன் (நினைந்ததை நிறைவேற்றுகிறவன்), கலிப்பகை, கண்டகநிஷ்டுரன் (தீயவரிடம் இரக்கமில்லாதவன்), கார்யதக்ஷிணன் (கார்யங்களில் தேர்ந்தவன்), கார்முகபார்த்தன் (வில்வில் அர்ஜுனன்), பராந்தகன் (பகைவரைத்தொலைப்பவன்), பண்டிதவத்ஸலன் (படித்தவரிடம் ப்ரியம்வைப்பவன்), பரிபூர்ணன் (நிறைந்தவன்), பாபபீரு (பாபத்தை அஞ்சுகிறவன்), குணக்ராஹ்யன் (குணத்தை ஏற்பவன்), கூடநிர்ணயன் (பிறரறியாமல் ஆலோசனை செய்பவன்) என்ற நெடுஞ்சடையன் பல்லவனைக்காவேரித்தென்கரையில் பெண்ணாகடத்தும், ஆய்வேளையும் குறும்பரையும் நாட்டுக்குறும்பிலும் புறங்கண்டான். அவனது மூன்றாம்ஆண்டில், நற்கொற்றன் வழிப்பிறந்தவன் ஒருவனுக்கு

வேள்விக்குடியை மறுபடியும் அளித்தான். இதற்கு ஆணத்தி கொங்கரசன் கங்கராஜனையும் வெண்பையில் வல்லபன் என்ற மேலச்சளுக்யனையும் புறங்கண்டு, கங்கராஜன்மகளைப் பூர்வராஜன்ஆயின ராஜஸிம்ஹனுக்கு மணம்முடித்த, களக்காடு (திருநெல்வேலிஜில்லா) என்ற கரவந்தபுரத்துவைத்யன், கவி, மதுரதரன் (மிகவும் இனியவன்), மங்கல்ராஜன், மூவேந்தமங்கலப்பேரரையன் என்ற மாறன்மகன் காரி.

மேற்கூறப்பட்ட முதுகுடுமி தென்திருவாங்கூரில், பறளியாறு என்று பஃறுளியாற்றைவெட்டின வடிம்பலம்பநின்றபாண்டியனின்(புறம் 9-ம், உரையும்) வழிப்பிறந்தவனும், தலையாலங்கானத்துவென்ற நெடுஞ்செழியனின் முன்னவனும் (மதுரைக்காஞ்சி 759–60) ஆவான். ஆகையால், அவன் சங்ககாலத்திலிருந்தவன்.

தென்னாட்டவரின் பட்டியில், கி. பி. 500-ல் இருந்த வராஹமிஹிரர் களப்ரரைக்கூறவே இல்லை. ஆனால், கி. பி. 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளில், பல்லவர்களில் ஸிம்ஹவிஷ்ணுவும், முதலாவது நரஸிம்ஹவர்மனும் (South Indian Inscriptions தொகுதி ii. பக்கம் 356; தொகுதி i. பக்கம் 152), மேலச்சளுக்யரில் முதலாவது விக்ரமாதித்யனும், விநயாதித்யனும், இரண்டாவது விக்ரமாதித்யனும் (Ind. Ant. தொ ix. ப 129; தொ vii. ப 303; Epigraphia Indica தொ v. ப 204) களப்ரரை வென்றதாகக்கூறிக்கொள்கிறார்கள். சங்கச்செய்யுள்களில் எங்கும் அவர்கள் கூறப்படாததால், அவர்கள் ப்ரபலமாய் இருந்த காலத்திற்கு முன்னோ, பின்னோதான் சங்ககாலம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால், இச்செப்பேடுகளிற் கண்ட பாண்டியரில் ஒருவனும் சங்கச்செய்யுள்களிற் பாடப்பெறாததால், கி. பி. 750-க்குப் பின்னர் அல்லாது, கி. பி. 600க்கு முன்னரே சங்ககாலம் என்று துணியப்படும். பாண்டியரை விலகநீக்கின களப்ரனே பின்னர்க் கடுங்கோனால் விலக்கப்பட்டதால், பாண்டிய நாட்டில் களப்ரரது ஆக்ரமம் சிறிது காலமே என்றும் துணியப்படும்.

இவ்வேடுகள் வெட்டப்பட்டகாலத்து ஆண்டுகொண்டிருந்த நெடுஞ்சடையன் என்ற ஜடிலபராந்தகனது மூன்றாவது முன்னவனாயின தமிழ்ப்பகுதியின் இரண்டாம் மாறவர்மனும் ஸம்ஸ்க்ருதப்பகுதியின் முதலாவது மாறவர்மனும் ஒருவனே ஆகவேண்டும். அவனும் அவன் பெயரனும் இருபகுதியிலும் ஹிரண்யகர்ப்பமும் துலாபாரமும் இயற்றியதாகக் கூறப்படுகிறார்கள். பின்னவன் கோஸஹஸ்ரமும் செய்ததாகக்

கூறப்படுகிறான். இவைகளில், முறையே தான் நுழைந்துவந்த பொன் பசுவையும், தன்நிறையுள்ள பொன்னையும், 1000 பசுக்களையும் அரசன் அந்தணர்க்கு அளிக்கவேண்டும். இவர்களில், முதலாவது மாறவர்மன் பாழியிலும், செந்நிலத்திலும், நெல்வேலியும் வென்ற மாறன் அரிகேஸரி என்ற இறையனார் அகப்பொருளுரையில் அடங்கின கோவையின் தலைவனும், சம்பந்தமூர்த்திகளால் சைவனாக்கப்பெற்ற நெல்வேலிவென்ற நெடுமாறநாயனாரும் ஆவான்.

மாறன்பகைவன் வில்வேலியானதாலும், நந்திவர்மன் பல்லவமல்லன் சேனைத்தலைவன் உதயசந்த்ரனின்பகைவன் சபரவரசன் உதயனன் ஆனதாலும், இந்நெல்வேலிப்போர் வேறு, உதயசந்த்ரன் வென்ற நெல்வேலிப்போர் வேறு. மேலும், மாறன் வென்ற சங்கமங்கைப்போர்வேறு. உதயசந்த்ரன் வென்ற சங்கராமப்போர் வேறு. (South Ind Insc. தொ ii. 74-வது சாஸநம்).

இம்மாறன் அவன் முன்னவனின்மகன் என்னாது வழிப்பிறந்தவன் என்றே கூறப்படுவதாலும், அவன்புறங்கண்டகோளன் நாடெங்கும் தனி அரசன் என்று கூறப்படுவதாலும், சேந்தனுக்குப்பிற்காலம் பாண்ட்ய நாட்டைக் கோளன் ஆக்ரமித்தான் என்றும், தன்னாட்டை மீட்பதற்கு அவனுடன் பலமுறையும் மாறன் பொரவேண்டியிருந்ததென்றும் தோன்றுகிறது. கொல்லிகாவலன், கூடல்நாயகன், கோழிக்கோன் என்று கூறிக்கொள்ளும் குலசேகராழ்வாரே இக்கோளன் என்று கூறத்தகும்.

சடையன் என்ற அடுத்த அரசனுக்கு ரணதீரன் என்ற பட்டப் பெயர் இருந்திருக்கவேண்டும்.

அவன்மகனே ஸம்ஸ்க்ருதப்பகுதியின் ராஜஸிம்ஹன் ஆவான். அவன்பல்லவமல்லன் என்ற நந்திவர்மனைப் புறங்கண்டதாகக் கூறப்படுவதால், அவன்பொருத மன்னிகுறிச்சியும், உதயசந்த்ரன் பாண்ட்யரொடு பொருத மண்ணைக்குடியும் ஒன்றாய் இருக்கலாம். மழவஅரசன்மகள் பூஸுந்தரி கங்கராஜன்மகளாய் இருக்கவேண்டும். ஸிம்ஹவிஷ்ணுவும், விநயாதித்யனும் மழவரை வென்றதாகத் தெரிகிறது (S. I. I. ii. 356; I. A. vii 303). வெண்பையில் மாறன்காரி வென்ற வல்லபன், பாண்ட்யருடன் பொருத இரண்டாவது விக்ரமாதித்யன் ஆகவேண்டும் (Epi. Ind. ix. 205).

இதன் ஆணத்தி ஆனைமலைக்கோயிலைக்கட்டி, கலி 3871, கார்த்திகைமாஸம், ஞாயிற்றுக்கிழமை, ரேவதிநாளான கி. பி. 770 நவம்பர் 4-இல் ப்ரதிஷ்டைசெய்த, பாண்டியன் மாறஞ்சடையன் பராந்தகனுக்கு உத்தரமந்த்ரியான காவந்தபுரத்து வைத்யன், கவி, மதுரதரன், மூவேந்தமங்கலப் பேரரையன் என்ற மாறன்மகன் காரியேஆகவேண்டும். ஆனால் அவன், ப்ரதிஷ்டைநடந்து, சிறிதுகாலத்திலேயே இறந்துவிட்டான். ஆகையால், அவனுக்குப்பிறகு உத்தரமந்த்ரிபதம் அடைந்த பாண்டிமங்கலவிசைஅரையன் என்ற அவன் தம்பி மாறன்எயினன், முகமண்டபத்தைச்செய்து அதையும் நீர்த்தளித்தான் (E. I. viii. 317-21). தளித்து என்பதின் ப்ரயோகத்தை ஐங்குறுநூறு 328-ல் காண்க.

கி. பி. 770-ல் மாறன்காரி இறந்துவிட்டதால், அவன் ஆணத்தியாயிருந்த இவ்வேடுகளும், அவைகளின்காலமான ஜடிலனின் 3-வது ஆண்டும் கி. பி. 770க்கு முந்தவேண்டும். ஆகையால், ஜடிலன் கி. பி. 767-க்கு முன்னரே பட்டம் எய்தியிருக்கவேண்டும்.

வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள்.

[குறிப்பு:—இவைகள் Dr. L. D. Barnett உதவிய மைப்படங்களிலிருந்து, பிழைகளைத் திருத்தாமல், உள்ளபடியே பதிப்பிக்கப்படுகின்றன. வேண்டுவோர் பிழைகளைத் திருத்திக்கொள்ளலாம். இவைகள் இதுவரை ஒருவராலும் பதிப்பிக்கப்படவில்லை.—கே. ஜி. சங்கரன்.]

ஏடு-i; பக்கம் 2. விளிம்பில்.

(வரி-க) ஸ்வஸ்திஶ்ரீர்யஸ்யாம்வக்ஷஸ்ஸ்தலே ஶ்ரீஶைவஶ்ஶிவஸ்யா திஶ்ஶ்ரித்வத்பலகாரணம்। தநோதிமேதிநீம்ரஞ்ஜயந்நஞ்சயஜ்ஞாம் ஸஞ்ஜயந்(உ)ஸஞ்ஜயந்த்ரிஜத்வநஸ்விஸ்வம்ஸம்ஸாரஸ்ஸாரஶேஷவிஶ்ரீகாரணம் (௩) (௩) ஸஞ்ஜாதம்ஸஞ்விஶ்வேயதாதநய ஸ்ஸாஸ்வஸ்ஸ்ஸ்ரு ஸுராஸம்ஸ்ஸம்ஸ்யக்ஷித்ஸ்ஸம்ஸ்பவிஜ்யம்ஸஹாஸம்ஸ (ச)ஸ்வஸ்தஸ்ஸவிஸஜ்ஜஸ்ஸயஶ்வயஸ்ஸ:, ஸ்ஸஹ்ஸ்ஸஹவோஸவத்யஸ்வ ஸ்ஸ நி: ஸஸோர யாஸஸ்ஸ்ரீநிதி। (௫) ஜயதிஸாஜ்ஞநரேந்த்ரவம்ஶ: ॥ ஸஸ்யாதஸ்தி ஸ்ஸஸ்ஸவஸ்ஸதிஸ்ஸாஜ்ஞாஸ்யாநேநிதே (௬) வீரோஸ்ஸாஸ்ஸ

[illegible] (எ) [illegible]

ஏடு ii. பக்கம் 1.

(வரி-க) [illegible] (உ) [illegible] (ங) [illegible] (ச) [illegible] (ரு) [illegible] (சா) [illegible] (எ) [illegible]

ஏடு ii பக்கம்-2. (விளிம்பில்-2).

(வரி-க) [illegible] (உ) [illegible] (ங) [illegible] (ச) [illegible] (ரு) [illegible] (சா) [illegible] (எ) [illegible]

ஏடு iii. பக். 1.

(வரி-௧) [illegible] (௨) [illegible] (௩) [illegible] (௪) [illegible] (௫) [illegible] (௬) [illegible] (௭) [illegible] (௮) [illegible]

ஏடு iii. பக்-2 (விளிம்பில்-3).

(வரி-1) [illegible] (2) [illegible] ணுற்செ (3) ய்யப்பட்டது-III-கொல்யானைபலவோட்டிக் கூடாமன்னர் குழாந்தவி- (4) -ர்த்த, பல்யாகமுதுகுடுமிப்பெருவழுதி என்னும் வாஞ்ஞாயிராஜனு (5) னுகமாமலர்ச்சோலைநளிர்சினைமிசைவண்டலம்பும், பாகனூர் (6) க்கூற்றமென்னும்பழனக்கிடக்கைநீர்நாட்டுச், சொற்கண்ணுளர்சொ (7) லப்பட்ட [illegible] பிழையாதுகொற்கைகிழானற் கொற்றன்கொண் (8) டவேள்விமுற்றுவிக்க, கேள்வி அந்தணாளர்முன்பு கேட்க என்றெடுத்-

ஏடு iv. பக். 1.

(1) துரைத்து, வேள்விசாலைமுன்புநின்றுவேள்விகுடி என்றப்பதியைச், சி (2) ரொடுதிருவளரச்செய்தார்வேந்தனப்பொழுதேய், நீரோட்டிக்கொடுத்தமை (3) யானிடு [illegible] துத்தபின், னளவரிய [illegible] அகலநீக்கி அகலிடத்தை, (4)க் களப்ரனென்னுங்கலிஅரைசன் கைக்கொண்டதனை இறக்கியபின், படுகடன்முளை (5) த்தபருதிபோல் வாஞ்ஞாயிராஜன் வெளிப்பட்டு, விடுகதிரவிரொளி விசலகவிற்றி (6)ருந்து,

வேலைசூழ்ந்தவியலிடத்துக், கோவுங்குறும்பும்பாவுடன்முருக்கிச், செ (7) ங்கோலோச்சிவெண்குடைநீழற், றங்கொளிநிறைந்ததரணி மங்கை யைப், பிறர் (8) பாலுரிமைதிறவிதினீக்கித், தன்பாலுரிமைநன்கனம மைத்த, மானம்பே (9) ர்த்ததானைவேந்தன், ஒடுங்காமன்னவொளிநகர ழித்த, கடுங்கோனென்னுங்கதி- (10) ர்வேற்றென்னன், மற்றவற்குமக னாகி ஸ்ரீ தலம் பொதுநீக்கி, மலர்மங்கையொ-

ஏடு iv பக்-2. (விளிம்பில்-4).

(1) டுமன்னயர்ந்த, அற்றமில்பாவைத்தானை, ஆயிராஜ அவனிசூளா மணி, எத்தி- (2) றத்துமிகலழிக்கு மத்தயானை மாறவர்மநுமற்றவற்கு மருவினிய ஒருமகனா- (3) கி, மண்மகளைமறுக்கடிந்து, விக்ரம த்தின் வெளிற்பட்டுவிலங்கல் வேல்பொ-(4) றிவேந்தர்வேந்தன், சிலைத்தடக்கைக் கொலைக்களிற்றுச், செழியன்வானவன் (5) செங்கோற்சேந்தன், மற்றவற் குப்பழிப்பின்றிவழித்தோன்றி, உதய கிரிமய்யு (6) த்து றுசுடர்போலத், தெற்றென்று திசை நடுங்க, மற்றவன்வெளிற்பட்டுச், சூ-(7) ழியானை செலவுந்திப், பாழிவாயமர்கடந்து, வில்வேலிக்கடற்றானையை, (8) நெல் வேலிச்செருவென்றும், விரவிவந்தடையாதபாவரைப்பாழ்படுத்- (9) து, மறுகாலினம் புடைதிளைக்குங் குறுநாட்டவர்குலங்கெடுத்து-(10)ங், கைந் நலத்தகளிறுந்திச் செந்நிலத்துச்செருவென்றும், பாரளவுந்-

ஏடு v. பக் 1.

(1) தனிச்செங்கோற் கொறஉ னைப்பலமு[றையுமு]ரி[மை]ச்சுற்றுமா.... யானை-(2) உம், புரிசைம்மதிற்புலிஊரப், பகனுழிகைஇறவாமை இக்கோ- (3) ழிஉள்வென்றுகொண்டும், வேலாழிஉம்வியன்பாம்பும்மேலாமைசென்- (4) றெறிந்தழித்தும், ஹிரண்யகர்ப்பமுந் துலாபாரமுந், தாணி மிசைப்பலசெய்து, (5) ப்ராஹ்மணர்க்கும் ப்ரமக்ஷர்க்கும் வந்தணைக என் றித்தளித்த, ஸ்ரீ அணிமணி-(6) நெடுமுடி ப்ரிகைஷி ராஜ ஸிம்ஹ ஸ்ரீமாறவர்மநு மற்றவற்கு மகனாகிக் கொற்றவே-(7) ல் வலனேந் திப், பொருதூருங்கடற்றானையை மருதூருண்மாண்பழித், தாய்வே(8)- ளை அகப்பட எயென்னுமை எறிந்தழித்துச், செங்கொடிஉம்புதான்கோட்- (9) டுஞ் செருவென்றவர்சினந்தவிர்த்துக், கொங்கலருந்நறும்பொழில் வாய்க்கு-(10) இலோடுமஇலகவு, மங்கலபுரமென்னும் மஹா நகரான் மஹாராயபெருமன

ஏடு v. பக் 2. (விளிம்பில்-5).

(1) றிந்தழித்தறைகடல்வளாகம் பொதுமொழி அகற்றிச், சிலைஉம்புலி உங்·(2) கயலுஞ்சென்று, நிலையமைநெடுவரை இடவகிற்கிடாய், மண்ணிணிதாண்ட-(3) தண்ணளிச்செங்கோற், றென்னவானவன் செம்பியன்சோழன், மன்னர்மன்னன்மது-(4) ரகருநாடகன், கொன்னவின்றநெடுஞ்சுடர் வேற்கொங்கர்கோமான் கோச்சடையன், (5) மற்றவற்கு வாசுதுணைய்மண்மகளதுபொருட்டாக மத்தயானைசெலவுந்தி மான-(6) வேல்வலனேந்திக், கடுவிசையாலெதிர்ந்தவரை நெடுவயல்வாய்நிகரழி-(7)த்துக், கறுவடைந்தமனத்தவரைக் குறுமடைவாய்க்கூர்ப்பழித்து, ம-(8) ன்னிகுறிச்சிஉந் திருமங்கைஉ முன்னின்றவர்முரணழித்து, மேவலோ (9) ர்கடற்றுனை ஓடேற்றெதிரேய்வந்தவரைப், பூவலூர்ப்புறங்கண்டுங், (10) கொடும்புரிசைந்நெடுங்கிடங்கிற் கொடும்பாளூர்க் கூடார் கடும்பரி-

ஏடு vi. பக். 1.

(1) உங், கருங்களிறுங் கதிர்வேலிற்கைக்கொண்டுஞ், செ(ழும்புரவிப்)பல்லவனை[க்]- (2) குழும்பூருட்டேசழிய, எண்ணிறந்தமால்களிறுமிவுளிகளும் பலகவர்ந்-(3) தும், தரியலராய்த்தறித்தவரைப்பெரியலூர்ப்பிடழித்தும், பூவிரிஉ-(4) ம் பொழிற்சோலைக்காவிரியைக்கடந்திட், டழகமைந்தவார்சிலைஇன்மழகொ-(5) ங்கமடிப்படுத்து, மிண்டொளியமணிஇமைக்குமெழிலமைந்தநெடும்பு- (6) ரிசைப், பாண்டிக்கொடுமிடிசென் றெய்திப் வஸுவதியது வதுவாஃழ பணிந்தே-(7)த்திக், கநகராசி உங்கதிர்மணிஉம் மனமகுழக்குடுத்திட்டுங், கொங்க-(8) ரவந்றுங்கண்ணிக் ஹம ராஜனொடு வஸ்பஸஞ்செய்தும், எண்ணிறந்தன-(9) ஹோஸஹஸுமும் ஹிரண்யுஹஸ்முந் துலாஹாரமும், மண்ணின்மிசைப்பலசெய்துமறை(10)றைநாவினேர்குறைதீர்த்துங் கூடல்வஞ்சிகோழிஎன்னுமாடமாமதி-

ஏடு vi. பக். 2. (விளிம்பில்-6).

(1) ல் புதுக்கிஉம், மறைகடல்வளாகங்குறையாதாண்ட, மன்னர்மன்னதென்னவர்மருக-(2) ன், மானவெண்குடைமான்றேர்மாறன், மற்றவற்கு மகனுகிமாலுருவின்வெளிப்ப-(3) ட்டுக், கொற்றமுன்றுடனியம்பக்குளிர்வெண்குடைமண்காப்ப, பூமகளும்பு-(4) லமகளுந்நாமகளுங்கலனேத்தக், கலிஅரைசன்வலிதளரப்பொலிவினொடுவீ- (5) ற்றிருந்து, கருங்கடலுடுத்தபெருங்கண்ஞாலத்து, நாற்பெரும்படைஉம்பா·(6) ற்படைப்பாய்

பிக், கருதாதுவந்தெதிர் மலைந்தகாடவனைக்காடடையப், பூவி-(7) ரிஉம்புனற்கழினிக் காவிரிஇன்றென்கரைமேற், றண்ணுகம்மலர்ச்சோலை-(8) ப்பெண்ணுகடத்தமர்வென்றுந், திவாய்அுஇலேந்திக்கிளைத்தெதிரேய்வந்-(9) திறுத்த, ஆய்வேளைஉங்குறும்பரைஉமடமெருளழித்தோட்டிக், காட்டு-(10) [க்] குறும்புசென்றடையநாட்டுக்குறும்பிற்செருவென்று, மறைகடல்வளா-

ஏடு vii. பக். 1.

(1) க [மொ] ரு [மொ] ழிக்கோளிஇய, சிலைபலிதடக்கைத்தென்னவானவன்அவனை-(2) ய், ஸ்ரீவரனு ஸ்ரீமநோஹரனு சினச்சோழியன் புனப்பூழியன், வதிகநுஷனு (3) விநயவிஸ்ருதனு விக்ரமபாரகனு வீரபுரோகனு மாத்ஸர்யனு மாநோந்நதனு மநோபவனு (4) மஹித வீரனு கிரிஸ்திரனு கீர்த்திஞரனு க்ருபாலயனு க்ருதாபதாநனு கலிப்பகை கண்ட(5) கநிஷ்டுரனு காமகஹ்ருதயனு காமிநிகரபாஹனு பராங்குசனு பரித்யக்தனு பரிபவத்தாநனு பா (6) பஹீரக் குரைஉறு கடற்படைத் தானை ஹரணஹாருனு ஹுபிஞநிணயனு நிரைஉறுமல-(7) ர் மணிநீண்முடிநெரிய, கோன்னெடுஞ்சடையமற்றவன்றன், ராஜ்யவத்ஸனு மூன்று-

ஏடு vii. பக்-2. (விளிம்பில்-1).

(1) வது செலாநிற்ப, ஆங்கொருநாண், மாடமாமதிற்கூடற்பாடுநீத்தவர் (2) க்குக்ரோயிக்கக், கொற்றவனேய்மற்றவரைத்தெற்றெனநன்குகூவி, என்னேய்நுங்குறை-(3) என்றுமுன்னுகப்பணித்தருள, மேனுணின்குரவசாற்பான்முறைஇன்வ-(4) ழுவாமை, மாகந்தோய்மலர்ச்சோலைப்பாகனூர்க்கூற்றுத்துப்படுவது, (5) ஆள்வதானை அடல்வேந்தேய் வேள்விகுடி என்னும்பியநூடையது, ஒ-(6) ல்காதவேற்றுனை ஓடோதவேலி உடன்காத்த பல்யாகமுதுகுடுமி- (7) ப்பெருவழுதி என் னும் பரமேஸ்வரனாற், வேள்விகுடிஎன்னப்பட்டது (8) கேள்வியிற்றரப்பட்டதனைத், துளக்கமில்லாக் கடற்றானையாய் களப்ர (9) ரா' லிறக்கப்பட்டது, என்றுநின்றவன் விஜ்ஞாபநஞ்செய்ய நன்றுநன்றென்று-(10) முறுவலித்து, நாட்டாரின்பழமையாதல் காட்டிநீ[கேளெ]ன்னுநாட்டிற்றன்.

ஏடு viii. பக்-1.

(1) பழ[மைபாதலைகாட்டி]னுறங்க[ப்பொ]ழுதே[ய்காட்]ட, மேனுளை[நங்] குர-(2)வராற்பான்முறைஇற்றரப்பட்டதை, எம்மானுந்தரப்பட்டதென்று செ-(3) ம் மாந்தவனெடுத்தருளி, விற்கைத்தடக்கை விறல்வேந்தன்கொற் கைகிழா-(4) ன் காமக்காணிநற்சிங்கற்குத், தேரோடுங்கடற்றானையான்னீ ரோடட்டிக்கொ-(5) டுத்தமைஇன், மற்றிதற்குப் பெருநான்கெல்லை தெற் றென விரித்துரைப்-(6) பிற், புகாறுபொழின்மருங்குடுத்தநகரூரெல்லைக் கும் மேக்கும், மற்றிதற்கு (7) த்தென்எல்லை, குளந்தைவங்கூழ்வந்தை சைக்குங், களந்தைக்குளத்திலானுக்கு (8) வடக்கும், மற்றிதற்குமே லெல்லை, அற்றிமில்லாக்கொற்றன்புத்தூர், ரொடுமைய்இ-(9) ருப்பைச் செய் இடைமேற்றலைப்பெருப்பிற்குக்கிழக்கும், மற்றிதற்குவடபா-

ஏடு viii. பக். 2.

(1) லெல்[லை]காயலுட்கமலம்மலரும்பாயலுள் வடபாலைப்பெருப்பிற்குத்-(2) தெற்கும், இவ்வியைதபெருநான்கெல்லையிற்பட்ட பூமிகாராண்மை மியாட்சி-(3) உள்ளடங்க மேலெங்குரவராற்குடுக்கப்பட்டபரிசேய் எம்மா னுங்கொடுக்-(4) கப்பட்டது, மற்றிதற்காணத்திருற்றமின்றிக்கூறுங்கா லைக், கொங்கரவந்ந-(5) றுங்கண்ணிக் மஹாராஜனது கந்யாரத்நம், கொங் கர்கோற்குக்குணர்ந்துகொடுப்ப, ஆர்ப்-(6) பரு அடற்றானைப் வல்லப ராஜர் புகன்றெழுந்து, வில்விரவுங்கடற்றானை ஸஹ்யமலை-(7) வெண்பை வாய், ஆளமருள்ளழிந்தோடவாளமருளுடன்வவ்விய, எனப்பொறி-(8) இகலமருளிடிஉருமென வலனேந்திமானத்தானை, ஸ்ரீவல்லபன்மன்னர்கோ-(9) னருளிற்பெற்றுங், கோல்வளைக்கும்வேற்றானைப்பல்வளைக்கோன்கு-ணர-

ஏடு ix. பக். 1.

(1) ப்பட்டும், பொரவந்தவர் மதந்தவிர்க்குங் காவந்தபுரத்தவர்கு[ல]த் தோன்றல், மாவேந்-(2) துங்கடற்றானைமூவேந்தமங்கலப்பேரரையனுகிய, வைதிகஸிகாமணி மா-றங்கா-(3) ரி-இப்பிரமதேயமுடையகொற்கை கிழான்காமக்காணிசுவரஞ்சிங்கன், இ(4)தனுள்மூன்றிலொன்றுந்தனக்கு வைத்திரண்டுகூறும் ஒம்பதின்மர்ப்ராஹ்மண (5) ர்க்குநீரோடட்டிக்கொ டுத்தான், இதனுள் மூர்த்திஎயினன்ஸபையொடொ-(6) த்தது நான்கரைப்

படாகாரமுடையவன், இதனுட்டனக்குவைத்த ஒருகூற்றிலு-(7)ந் தம்பிமார்க்குநான்குந் தஞ்சிற்றப்பனர்மக்களுக்குஆறும்ஸெெ(8)ஒடொத்த படாகாரங்கொடுத்தான். இப் ஶாஸ்தி பாடின சேனுப-(9) தி ஏனுதி ஆஇன சாத்தஞ்சாத்தற்கு மூன்றுகூற்ருகுமாய்த்-(10)தங்களோடொத்த நான்கு படாகாரங்கொடுத்தார்.–III–

ஏடு ix. பக். 2.

(க) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமஹாராஜாதிராஜ ஸ்ரீஸாம்ராஜ்யவிக்ரமவிஷ்ணுவர்த்தந ஸ்ரீ ஜாவிஜயஸ்வராஜஸ்ய ராஜ்யவர்ஷ (உ) யிவாஸ்வத்: ॥ ஜதா ஞாவெளக்ரதீவிஷயே தவிஷா நாதாவியஉ-ியஸஸ்வா (ந) உஸ்ய ஜ்யேஷ்ட யாவெளஷவஸ்யஷாவிஹஹவ நஞயாவி ஐதநிவா ணுரதய: ஷயிவீஞெநா (ச) நஷீஸ-ஷிவுஷா நாவெஷ ஷா நஉநுவிஷிஷ்ஷதெ நவாவீஸ-ஷிஹரணாதாவ(ரு)உநுவியீய தெ ஷாதாஷஸா நஹஷஹா தியொஹநெஷஸஹஞிவ ஞதிதா நா மதா (சு) நீஹஜஸ்யாநிக்ஷ நஷந ॥ ஷஷதாவாஷதாயொஹ நெதவஸலாா (எ)நதஸ்ய நரஞாவெதாராவிஷ்யதநிஷஷ்யதி: ஸுவிக்ஷவிஹவிவ-ிலாயா-

ஏடு x. பக்-1.

(1) ஷதாஷஜ்ஜெதஹி தஷாயிவெ: யஸ்யயஸ்யயஷாஷ-ஷ உஷுஸ்யதஸ்யத(2)ஷாஹஷு ॥ வசுவார: ஜஉஉெவெஷவெயஉஉ-ி பெஹூகா: (3) யற்றினைக்காத்தார்மலரடிஎன்முடிமேல் ஈன்று கொற்றவனேய்பணி-(4)த்தருளித்தெற்றெனத் தா உஹலாவ நஞ்செய்வித்தான்–III–இஃதெழுதி-(5)ன சுத்தகேசரிப்பெரும்பணை காரனுக்கு பெருமக்கள் அருளாற்பெற்ற-(6) அ ஒரு இல்லவளாவும் இரண்டுமாச்செய் உ-ம் ஒரு புன்செய் உ-(7)ம் பெற்ருன், இவை யாஜகெஸரிப் பெரும்பணைகானெழுத்து.

ஸ்ரீ:

மனோன்மணீயம்.

(இரண்டாம்பதிப்பு.)

இது, திருவநந்தபுரம் மஹாராஜாகலாசாலையில், தத்துவசாஸ்திர போதகாசிரியராயிருந்த ராவ்பஹதூர் P. சுந்தரம்பிள்ளை M.A., அவர்களால் இயற்றப்பட்டுப் பிரஸித்தியடைந்ததொரு நவீன நாடகம். இதன்பகுதிகள் சென்னைச்சருவகலாசங்கத்தாரால் யப். ஏ. வகுப்புக்குப் பாடமாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகத்துக்கு, இப்பொழுது திருவநந்தபுரம் உயர்தர நீதிமன்றத்தில் நியாயாதிபதியாயிருக்கும் ஸ்ரீமத் K. G. சேஷையரவர்களால் முன்னமே ஆராய்ச்சியுரை யொன்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பல சிறந்த அறிஞர்களால் இப்புத்தகம் நன்குமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்புத்தகம் முதற்பதிப்பாய் வெளிவந்தபிறகுதான் ஆங்கிலம்வல்லதமிழ்மக்கள்பலரும் தமிழ் ஒரு தனித்தலைமொழி என்று மதிக்கத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதனையியற்றிய பிள்ளையவர்களது கல்வித்திறமையும், ஆற்றலும், அறிவுடைமையும் அறியாதவர்களில்லை. பிள்ளையவர்கள் நீண்டகாலம் நில்லாதுசெல்லினும் அவர்தம் புகழினை ஈண்டு நீண்டிருத்தவேண்டி இப்புத்தகத்தினை இரண்டாமுறை பதிப்பித்துதவிய திருவநந்தபுரம் ஹைகோர்ட்டுவக்கீல் ஸ்ரீமத் S. வையாபுரிப்பிள்ளை, B.A., B.L., அவர்களது தமிழறிவுடைமையும் தமிழபிமானமும் பாராட்டத்தக்கன. வேண்டுவோர் ஸ்ரீமத்-S. வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கட் கெழுதிப் பெறலாம்.

பத்திராதிபர்.

பிழைதிருத்தம்.

செந்தமிழ்த்தொகுதி உ௰-பகுதி ச-ல் (துர்மதி-ஹூ மாசிப்பகுதியில்) கரு௩-ஆம்பக்கத்து உரு-ஆம்வரியில் வடமொழியிலக்கியவன்மையை என்றிருப்பதை அம்மொழியிலக்கியவன்மையை என்று திருத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

கீதாஞ்சலி.

விருத்தம்.

அந்தமுறாதெனைப்படைத்தாயருட்சித்தத்தால்
அழியுமிந்தப்பொய்யுடலாங்கலத்தினாரும்
பந்தமுறுமலப்பெருக்கைப்புறத்தேயூற்றிப்
பதிஞானம்புத்தாவியெனவுள்ளேற்றிச்
சந்தமுறுஞ்சிறியபைம்புற்குழல்போலென்னைத்
தரணியிடைகீழ்மேலாந்தலங்கண்முற்றும்
சொந்தமுறநடத்திநித்யபேரானந்தச்
சுருதியமுதூட்டினாய்துதிக்கமாதோ. (1)

என்றுமருட்சக்திநிறைதிருக்கையேதை
இதயமதிற்படக்கரையிலின்பந்தேங்கி
நன்றுபொலிந்திசைமேவிநாவால்நாயேன்
நவிலறியாஞானமதைநவிலச்செய்தே
குன்றனையகொடைபொழிந்துசிறியேன்புன்கை
கொளக்கொளவேவற்றாதுகொடுத்துமுன்னே
சென்றபலவூழிசெலவின்னுஞ்செல்லும்
சேணூழிவரையுமெனைக்காக்குந்தேவே. (2)

அடியேனைப்பாடெனநீயழைக்கும்போதென்
அகங்குழைந்துகளிப்பினிருவிழியாறுகும்
படியேயென்முகந்தோயப்பவத்தென்காணாப்
பங்கயமாந்திருமுகத்தைப்பார்த்துப்பார்த்து
மிடிசேரென்னிசையில்லாவாழ்வையெள்ளி
விழுமியசீரொழுகுபாவாழ்வைவேண்டிப்
படிதோயுங்கடல்கடந்துகுடம்பைநோக்கும்
பைம்புளெனவீடிறைஞ்சிப்பாடுவேனே. (3)

ஐயனேநின்சமுகமடையவேண்டின்
அன்புருகும்பாவின்றிவழியுமுண்டோ
கையனேனாயினும்நான்பாடப்பாடக்
கனிந்துநீயிதங்கொள்ளுங்கனிவுகண்டே

துய்யபாச்சிறைவிரித்துப்பறந்தேயெட்டாத்
துரியாதீதத்தடிகள்தொட்டேனப்பால்
மெய்யெலாமயர்ந்தென்னைமறந்தின்பாழ்ந்து
விண்ணவநீதோழனென்றேன்தலைவநீயே. (4)

என்னையிங்காண்டடிமைகொண்டோனிசைக்குநாதம்
இதம்விடந்துமெய்மறந்துகேட்பதல்லாற்
பின்னையானதெனவேபேசக்கல்லேன்
பேருலகைத்தாங்குமொலியதுவேயாகி
மன்னியவானிடைமருவிப்பரந்துசென்று
மலையனையதடையெல்லாமறுத்துப்பாய்ந்தே
துன்னுபரஞ்சோதிநிகர்வாழ்வைநல்கும்
தோமிறுய்யவொலியாகித்துலங்குமாதோ. (5)

பண்ணார்ந்தமொழிகொடுநீபாடும்வண்ணம்
பண்பிலேனிதங்கூர்ந்தங்கிசைந்துபாட
விண்ணார்ந்தநாதமிகவேண்டினேன்யான்
வேண்டினுமென்பாக்கள்வெறுஞ்சொல்லாய்நாயேன்
உண்ணார்ந்தவேட்கைமுற்றுந்தணிந்ததின்றால்
உளறினெனலறினேனுள்ளநொந்தே
அண்ணாந்துகூப்பிட்டேனழியாதுந்தன்
அமிர்தமார்நாதவலையகப்பட்டேனே. (6)

வேறு.

என்னுயிர்க்குயிரேயீசாவியங்குமென்னுடலத்தெங்கும்
மன்னுசிற்சத்தியாய்நீவாழ்வினைவழங்கலாலே
புன்மையவழுக்குநீக்கிப்புனிதமார்புரையில்தேகம்
தன்னைநீகாணவென்றுந்தமியனேன்முயல்வனன்றே. (7)

உள்ளுறுமிதயந்தன்னில்உளதிலதறிந்தேயுண்மை
தெள்ளுறுமொளியைநாட்டுஞ்சிறந்தொளிநீயேயானால்
கள்ளுறுதீயவெல்லாம்கடிந்தென்றன்கருத்திற்பொய்ம்மை
கொள்ளுறாவுண்மைநிற்கக்குறித்தியான்முயல்வனன்றே. (8)

ஏற்றங்கொளென்னுள்ளத்திலிலங்கிநீகோயில்கொண்ட
ஆற்றினைமதித்தாங்குள்ளவழுக்கழித்தன்புசார்த்தித்
தேற்றங்கொள்குணங்கள்பூக்கத்தேவினைநடுவிலேற்றும்
மாற்றரும்பெருமைவாழ்த்திவரநிதமுயல்வனன்றே. (9)

செய்யுமென்செய்கையாவுஞ்சிறந்திடச்செய்யும்சக்தி
ஐயநின்னுடையதென்னுமறிவினையறிந்துநாளும்
உய்யுமாறடியேன்ஞாலத்துவந்திவாழ்வில்மேலோன்
பெய்யுநற்கருணைதோன்றப்பெரிதியான்முயல்வனன்றே. (10)

வேறு.

பக்கமதிலோர்நொடியேனும்பாவியிருக்கும்பரிசுற்றால்
வைக்குநினைவுவேறொன்றில்வருமோவளருந்தொழிலெல்லாம்
தொக்கபின்னர்வைத்தேயான்சோர்வில்லாமற்றொழுதாறி
மிக்ககருணைமுதற்பெற்றேவிஞ்சும்தொழில்கள்புரிவேனே. (11)

என்றுன்னொளிசேர்முகங்காணாதிருந்தேனோவென்னிறைவாகேள்
அன்றென்னுள்ளத்தாறலிலாதவியாக்கவலைக்காளாகித்
துன்றும்வெள்ளத்துனைபவினைதொலையாக்கரையில்கடல்மூழ்கி
நின்றுததும்பிச்செயுஞ்செயல்கள்நோய்முடியாதலைவேனே. (12)

விரும்பும்வேனிற்பிறந்தக்கால்வெயில்தோய்என்பல்கணிவாயிற்
சுரும்பின்கீதத்தொனிகேட்கும்துணர்கொண்மலர்க்காநிழல்குறுகி
அரும்புங்கவலையிலாதெங்குமானந்தம்பொழியவ்வேளை
கரும்பிற்கினியமுகங்கண்டென்கடவுட்கென்னைப்படைப்பேனே. ()

வேறு,

வாடியவென்னிதயமலர்மண்மடிமேல்வீழாமுன்
தேடியநீயதைப்பறிப்பின்செங்கைக்குநோவுமுண்டோ
சூடியவுன்மாலைதனிற்றொங்குமிடனின்றெனினும்
நாடியவுன்காப்பரிசநாயேற்குப்போதாதோ. (14)

கங்குல்பகலாயடியேன்காத்திருந்துன்கமலபதம்
தங்கியேயிதம்பூக்கச்சாலவுமே அருச்சித்தேன்
பொங்குநிறப்பூவழகும்பொலிமணமுமிலதேனும்
அங்கதனைநீயணிதல்ஆகாதோ ஆள்வோனே. (15)

R, R. குணரத்நம் B.A.,